

Speciale

Forside til specialet

Afleveringsfrist (sæt x)	Januar: [Årstal]	Juni: [Årstal]	Andet: [Dato]
Vejleder: Camilla Bruun Eriksen		Institut: institut for kulturvidenskaber	03-08-2020

Titel, dansk: 'Basically I'm Gay': En narrativ-diskursiv analyse af forhandlinger af seksualitet i online coming-out videoer.

Titel, engelsk: 'Basically I'm Gay': A narrative-discursive analysis of negotiations of sexuality in online coming-out videos.

Min./max. antal typeenheder: 144.000 – 192.000
(60 – 80 normalsider)

Din besvarelses antal typeenheder¹:
145.018

(1 normalside = 2400 typeenheder)

Du skal være opmærksom på, såfremt din besvarelse ikke lever op til det angivne (min./max) antal typeenheder (normalsider) vil din opgave blive afvist, og du har brugt et forsøg.

(sæt x) Specialet må gerne i anonym form bruges i forbindelse med undervisning/ vejledning af
__x__ kommende specialestuderende

Tro og love-erklæring

Det erklæres herved på tro og love, at undertegnede egenhændigt og selvstændigt har udformet denne eksamensopgave. Alle citater i teksten er markeret som sådanne, og eksamensopgaven, eller væsentlige dele af den, har ikke tidligere været fremlagt i anden bedømmelsessammenhæng.

Læs mere her: http://www.sdu.dk/Information_til/Studerende_ved_SDU/Eksamen.aspx

Afleveret af: Kimmie Bøgelund Petersen

Fornavn:

Kimmie Bøgelund

Efternavn:

Petersen

Fødselsdato:

07-05-1996

¹ Tælles fra første tegn i indledningen til sidste tegn i konklusionen, inkl. fodnoter. Tabeller tælles med deres antal typeenheder. Følgende tælles *ikke* med: resumé, indholdsfortegnelse, litteraturliste og bilag. Se i øvrigt eksamensbestemmelserne for disciplinen i studieordningen.

Kimmie Bøgelund Petersen

Speciale

3. august, 2020

Abstract

Coming out online has become an increasingly common way of disclosing one's sexual identity to the world. Additionally, these videos offer up a way of constructing one's own identity online and raise concerns about topics of inclusivity and acceptance of nonheteronormative identities. This thesis investigates how significations of homosexuality, 'the closet' and notions of authentic life is negotiated through the narrative construction of Daniel Howells video, *Basically I'm Gay*, which was uploaded to the social media video sharing platform YouTube on June 13th, 2019. In doing so, this thesis draws on a queer theoretical foundation with the inclusion of Judith Butlers theory of gender performativity and Eve Kosofsky Sedgwick's epistemology of the closet. Furthermore, this thesis takes a poststructuralist approach to the analysis of the empirical source material, with the utilization of a combination of discourse theory and narrative analysis, which forms a discursive-narrative model of analysis. This thesis argues that Howell, through the narrative constructed in his video, creates subversions of significations through the rewriting meanings surrounding homosexuality and the closet. Furthermore, he utilizes his personal narrative to raise questions and critiques on both heteronormatively and homonormatively constituted societal structures of intelligible and accepted identities. In doing so, this narrative transcends the personal into the political sphere. In that sense, this thesis argues that Howells video, and the constructions and subversions of meanings within it, can be categorized as an expression of resistance against existing societal norms and expectations around sexuality and the closet.

Indholdsfortegnelse

1.0 Indledning og problemformulering.....	3
1.1 Problemformulering.	4
2.0 Teori.	4
2.1 Queer teori og den heteronormative matrice.....	4
2.2 Butlers kønsperformativitet.....	8
2.3 Skabets epistemologi.	12
2.4 Queerness, køn og homofobi.....	16
3.0 Diskursteori og narrativitet.	19
4.0 Analytisk metode og operationalisering af teori.	26
5.0 En kort mediehistorisk kontekstualisering og præsentation af empiri.....	28
6.0 Analyse.	32
6.1 Konstruktioner af seksualitet	33
6.2 Skabets dualitet og det autentiske liv.	39
6.3 Skabet og den nonheteronormative forståelighed.	48
6.4 Narrative strukturer og det politiske stadie.....	56
7.0 Diskussion.	60
8.0 Konklusion	68
9.0 Perspektivering.....	69

1.0 Indledning og problemformulering.

Homoseksualitet har en lang og kompliceret historie, men moderne historie omkring seksualitet kan siges at have sit udspring i 1960erne med det skifte i queer aktivisme som Stonewall-optøjerne i New York City i 1969 i høj grad er blevet symbol og katalysator for (Plummer, 90). Siden disse optøjer samt de første bølger af queer aktivisme og queerteoriens fremkomst i 1990erne er der sket store politiske og kulturelle fremskridt for personer med nonheteronormative seksuelle identiteter i den vestlige verden, for hvem muligheden for at træde ud af skabet er blevet større. Tilmed har det gradvist skifte i den offentlige holdning til homoseksualitet, i store dele af det vestlige samfund, bidraget til legaliseringen af homoægteskab i Danmark, England og hele USA i henholdsvis 2012, 2013 (legaliseringen i England trådte dog først i kraft i 2014) og 2015 (Kirkeministeriet; BBC; Liptak). På trods af disse fremskridt i accepten af nonheteronormative identiteter opleves der dog stadig vedblivende marginalisering, had og vold mod disse personer i de vestlige samfund. Homoseksuel eksistens kan dermed siges stadig at være omgivet af usikkerhed og traumer, hvorfor dét at komme ud af skabet til stadighed er et yderst signifikant, personligt og skelsættende moment i mange homoseksuelle personers liv. Ligeledes er safe spaces for nonheteronormative personer, i den fysiske verden, ofte centrerer sig omkring større byer og dermed ikke er tilgængelig for alle. Et sted hvor nonheteronormative LGBT+ identiteter dog kan siges at have formået at finde et fristed er på internettet. LGBT+ er en samlebetegnelse for nonheteronormative identiteter, som står for lesbian, gay, bisexual, transgender og hvor plusset markerer her den øvrige mangfoldighed af nonheteronormative identiteter. Med den teknologiske udvikling siden årtusindskiftet er der opstået voksende fællesskaber for identiteter online, hvori sociale medier spiller en central rolle for eksistensen af online rum hvor personer kan finde et støttende og fællesskaber omkring seksuelle identiteter, og desuden definere deres egen eksistens (Plummer, 93). Ligeledes vælger flere og flere at

springe ud af skabet online; både på private profiler på nogle platforme, og til offentligt skue på andre platforme. En af de mange personer som har valgt at springe ud offentligt online, er den engelske YouTube-berømt Daniel Howell. Den 13. juni 2019 uploadede Howell videoen, *Basically I'm Gay*, til videodelingsplatformen YouTube.

1.1 Problemformulering.

Med udgangspunkt begrebet performativitet hentet i Judith Butlers teoretiseringer om køn og seksualitet, og med inddragelse af Eve K. Sedgwicks teoretiseringer af skabet, vil denne opgave gennem en narrativ-diskursiv analyse undersøge, hvordan betydningsdannelser om homoseksualitet, skabet og det autentiske liv produceres, forhandles og forskydes i Daniel Howells YouTubevideo, *Basically I'm Gay*, fra 2019.

2.0 Teori.

2.1 Queer teori og den heteronormative matrice.

Queer teori som akademisk felt blev etableret i 1990erne og har rødder i feminismen og kønsstudier, men drager også inspiration fra en række andre tilgange. Queer teorien beskæftiger sig med seksuelle og kønslige identitetsformationer, som kan siges at ligge udenfor den kønsbinære modsætningsøkonomi, og deres placering i samfundet. I queer teori tilstræbes det at udfordre og afbryde de etablerede systemer for køns- og seksualitetsforståelse, som opretholdes gennem det patriarkalske samfunds heteronormative strukturer, for at gøre plads til alternative og mere lighedsskabende forståelsesrammer. Et af de mest centrale koncepter for queer teori er da også heteronormativitet. Dette begreb betegner de institutionaliserede strukturer og sociale normer hvorigennem heteroseksualitet og den binære kønsforståelse fastholdes som normalen, og som medfører at afvigelser fra denne heteronormativitet marginaliseres (Illinois University Library).

En af de centrale teoretikere inden for queer theory er amerikanske Judith Butler hvis værk, *Gender Trouble* (kønsballade), anses som en klassiker inden for studiet af køn og seksualitet. I bogen præsenterer Butler begrebet 'heteronormativ matrice', som beskriver de strukturer mellem biologisk køn, socialt køn, seksuel praksis og begær som fordrer binære kønsforståelser og heteroseksisme og fremstiller disse som normale, og som queer teorien netop søger at gøre op med. I det engelske sprog opereres der med to forskellige termer for køn, sex og gender, som på dansk kan betegnes biologisk køn og socialt køn. Den heteronormative matrice bygger det binære forhold mellem mand og kvinde, som kan siges at være fastsat gennem det biologiske køn. Det biologiske køn (sex) er defineret som den fysiske, kropslige manifestation af køn i form af kønsorganer, kromosomsammensætning og bliver traditionelt defineret ved det binære kønspar mand/kvinde. Fordi det biologiske køn og dennes binaritet ofte anses som et ubestrideligt videnskabeligt faktum, kan denne siges at danne grundlaget for den heteronormative matrice. Socialt køn (gender) er blevet beskrevet som "de kulturelle betydninger, som den kønnede krop antager" og kan altså defineres som de kønsidentiteter og -roller som et individ påtager sig (Butler, 44). Inden for den heteronormative matrice er det sociale køn også mærket af den binære kønskonstruktion, i den forstand at det sociale køn inddeles i maskulin og feminin kønsidentitet, og derudover forventes at stemme overens med det biologiske køn. Til sammen udgør biologisk og socialt køn dermed en binær kønsdikotomi, hvor mand og kvinde optræder som to skarpt adskilte køns kategorier som tilskrives separate karakteristika. Selvom den heteronormative matrice fordrer binariteten mellem mand og kvinde, er dette modsætningsforhold ikke ligevægtigt, men derimod asymmetrisk, således at kvinden positioneres som det anden, som kategorien mand spejles i. Manden derimod anses som "bærere af en kropstrascendent universel personstatus", altså det universelle og ukønnede identitetsgrundlag, hvorfor kønsbinariteten kan beskrives som hierarkiseret til mandens fordel (49).

Ud over de to kønstermer er også begær og den seksuelle praksis indskrevet i den heteronormative matrice i form af det som betegnes antaget heteroseksualitet. Ligesom det forventes at et individ agerer i overensstemmelse med sit biologiske køn, forventes det ligeledes at dennes seksualitet og begær gør det samme og altså rettes mod personer af det modsatte køn, hvorved heteroseksualitet fastsættes som normalen. Butler argumenterer at opretholdelsen af matricen og det binære modsætningsforhold til dels afhænger af det heteroseksuelle begær. "heteroseksualiseringen af begæret kræver og iværksætter produktionen af adskilte og asymmetriske modsætninger mellem 'feminin' og 'maskulin', hvor disse forstås som ekspressive egenskaber ved 'mand' og 'kvinde'" (60). Her argumenterer hun at begær rettet mod det modsatte køn kræver og samtidig er med til at skabe og forstærke modsætningsforholdet mellem mand og kvinde, og dermed også den heteronormative matrice. Ligeledes skriver hun: "Heteroseksualitet, som en obligatorisk og naturaliseret institution, fordrer og regulerer køn, som en binær relation, hvor det maskuline begreb er differentieret fra et feminint begreb, og hvor denne differentiering gennemføres via heteroseksuelle begærpraksisser" (68). Med andre ord er den binære kønsrelation succesfuld når den fuldendes gennem heteroseksuelt begær og seksuel praksis. Heteroseksualiteten gøres altså til indikator for den heteronormative matrices effekt og succes.

Den heteronormative matrice tjener desuden en stærkt regulerende og producerende funktion, med det formål at danne forståelige subjekter som indordner sig den gældende orden. Gennem disse funktioner dikterer den heteronormative matrice, den kønsorden som på sin vis stadig dominere i det vestlige samfund i dag, og angiver de normer som kønnede individer forventes at efterleve. Butler er i sin bog præget af den franske teoretiker Michel Foucault, og beskriver med udgangspunkt i hans arbejde hvordan de juridiske politiske magtstrukturer producerer de subjekter som de siges at repræsentere. Dette sker gennem legitimerende og ekskluderende praksisser hvorved køn på en og samme tid er produceret og

reguleret (og i forlængelse af dette, begrænset) af disse strukturer (38-39). Biologisk køn, socialt køn og begær bliver som identitetsmarkører underlagt normative regulerende diskursive kræfter, som spiller en væsentlig rolle i produktionen af forståelige repræsentationer af kønsidentitet. Derfor omtaler Butler desuden også denne matrice med begrebet ”forståelighedens matrice”. Med dette begreb argumenterer hun at den heteronormative matrice udgør det sæt af identiteter, som besidder kohærens og kontinuitet mellem biologisk køn, socialt køn, seksuel praksis og begær i forlængelse af de eksisterende normer, og dermed accepteres som forståelige (60-61). Denne forståelighed som matricen fastsætter underbygges af det faktum at måden hvorpå man traditionelt set læser kroppes køn bygger på naturaliseret viden, som bidrager til at diktere hvilke kroppe der anses som legitime. Denne viden medvirker til at andre krops- og kønsudtryk, som ikke accepteres som forståelige, ekskluderes og underkendes. Disse kroppe bliver i stedet anset som fiaskoer, uvirkelige og uforståelige og kan dermed siges at befinde sig i den heteronormative diskurs’ konstitutive ydre (60). Kønsidentiteter som ikke stemmer overens med den heteronormative matrice, kan altså ifølge Butler ikke helt adskilles fra matricen og dennes diskursive konstruktion, da disse kan siges også at være konstitueret af de samme magt- og kønsrelationer som konstituerer matricen (60-61). Dette medfører ifølge Butler at der opstår såkaldt ballade, når individer ikke handler i overensstemmelse med denne matrice, hvorigennem heteronormativitetens konstruktioner kan udfordres. Derved kan disse ”fejlslagne” subjektiveringer potentielt danne rivaliserende og subversive matricer for kønsuorden, som kan udfordre den heteronormative matrices status som basis for forståelige identiteter (60-63).

2.2 Butlers kønsperformativitet.

Butler forholder sig, i sin bog, generelt kritisk til den heteronormative matrice og de præmisser som fastholder dens dominans. Centralt for dette, er hendes kritik af det substansmetafysiske grundlag, som hun argumenterer at den heteronormative matrice bygger på. Substansmetafysikken arbejder ud fra et grundlag som siger at køn har et vedblivende indhold, som kan siges at være rodfæstet i det biologiske køn og den binære kønsdikotomis prædiskursive status. Butler sætter dog spørgsmålstegn ved validiteten af det dette i det at hun argumenterer, at det biologiske køn i virkeligheden, må forstås som en kulturelt konstrueret konfiguration, som er blevet fastsat diskursivt af videnskaben og derigennem har opnået status som naturaliseret viden (44-46). Butler argumenter eksempelvis at den biologisk kønnede opdeling af kroppe kan variere alt efter hvilke medicinske variabler der tages højde for, hvorved opdelingen baseret på henholdsvis kønsorganer, kromosomer eller hormon-tal kan give forskellige resultater. Med dette eksempel påpeger Butler at grundlaget for den heteronormative matrice ikke er urokkeligt, hvilket åbner op for muligheden for alternative måder at forstå køn på (44-46). Butler forklarer ligeledes at matricen og de substansmetafysiske præmisser som understøtter dens angivelige ubestridelighed, bygger på antagelsen af at køn har iboende mening og kommer til syne gennem væren, dog understreger hun at væren biologisk såvel som socialt køn fundamentalt er umuligt.

Butler tilskriver sig i stedet kønsperformativiteten som forståelsesramme for produktionen af køn, hvori køn ikke er noget man *er*, men noget man *gør* (62-68). Performativitet har sine teoretiske rødder i lingvistikken og sprogvidenskaben, med John L. Austins arbejde som sit teoretiske udgangspunkt. I sit arbejde argumenterer Austin at ytringer skaber og ikke kun afspejler bestemte forståelser af virkeligheden, hvormed disse udtalelser altså har en produktiv funktion. Austin præsenterer i den forbindelse begrebet performativer, som betegner talehandlinger som gør noget samtidig med at de ytres. Disse performativer

skelnes fra konstativer, som forstås som ytringer som udelukkende beskriver virkeligheden og dermed ikke har nogen videre effekt. Denne skelnen blev dog senere kasseret af Austin, med det argument at sproget aldrig er enten konstaterende eller performativt, men altid er begge dele (Jalving, 526). Sproget må altså i Austins talehandlingsteori forstås som performativ i den forstand at ytringer *gør* noget; Sproget skaber og ændre konstant verden og virkeligheden. Med udgangspunkt i Austins talehandlingsteori og performativitetsbegreb kombineret med en Foucauldiansk indflydelse argumenterer Butler at identitetsmarkører som køn og seksualitet er performativt konstituerede, i den forstand at subjektet i sin *gøren* producerer disse gennem gentagelsen af bestemte koder og normer. Disse performative handlinger fastholdes af den heteronormative diskurs regulerende kraft; en kraft som søger at opretholde sig selv gennem gentagelsen af selvsamme performative handlinger. Gennem denne regulering skriver individet sig dermed ind i den heteronormative matrice ved ufrivilligt at gentage de performative handlinger, som er gjort mulige af den eksisterende normative rammer for køn fastsat af en usynliggjort diskursiv kraft, i det Butler beskriver som en reguleret gentagelsesproces (240). Denne kønsperformativitet er her ikke begrænset til den sproglige handling, men forstås som enhver hverdagshandling; handlinger som alle bidrager til skabelsen af køn. Med denne kønsperformativitet som udgangspunkt forholder Butler sig kritisk til de eksisterende forståelser for køn og dermed altså den heteronormative matrice. Butler argumenterer at etableringen af de heteronormative forståelser af køn ikke er forårsaget af en indre sandhed eller essens af køn, som substansmetafysikken ellers hævder, men at de i stedet er forårsaget af en performativ proces af gentagede handlinger, gestuser, ytringer og meningsdannelser, som over tid forstærker deres diskursive position, på en måde så det har opnået sandhedsstatus (197). "Sådanne alment konstruerede handlinger, gestusser, iscenesættelser, er performative i den forstand, at essensen eller identiteten, som de ellers foregiver at udtrykke, er fabrikationer, fremstillet og bevaret gennem kropslige tegn og andre

diskursive midler" (227). Med dette understreger Butler desuden at den socialt kønnede krop ikke har nogen ontologisk status uden for de performative handlinger, men at ideen om en indre essens eller substans er fabrikeret gennem en offentlig social diskurs, som søger at regulere den kønnede krop. "Handlinger og gestusser, artikulerede og iscenesatte begær, skaber [...] illusionen om en indre og organiserende kønskerne, en illusion, diskursivt opretholdt med henblik på regulering af seksualitet inden for den reproduktive heteroseksualitets obligatoriske ramme" (227). Dermed kan Butler siges at bruge dette teoretiske grundlag til at afvæbne den heteronormative matrice og udfordre dens præmisser.

En relevant del af Butlers performativitetsteori omhandler begrænsningerne for subjektets agens og mulighederne for forandring af accepterede identiteter. Selvom socialt køn må forstås som performativt frem for præget af en indre essens, understreger Butler at de performative handlinger som udgør dette ikke er intentionelle eller valgte. "Socialt køn bør ikke fortolkes som en stabil identitet eller et hjemsted for en agent, hvorfra forskellige handlinger udspringer; socialt køn er snarere en identitet, spinkelt konstitueret i tid, indstiftet i et udvendigt rum via stiliseret gentagelse af handlinger" (233). Subjektets kønsidentitet skal altså ikke forstås som årsagen til handlingerne, men snarere som resultatet af handlingerne selv; handlinger som desuden er begrænset og stærkt regulerede i fastholdelsen af status quo og den fortsatte marginalisering af queer identiteter gennem den heteronormative matrice. Det må hermed forstås at subjektet handlinger ikke opstår på baggrund af subjektet selv, men at subjektet konstrueres gennem gentagelsen af disse handlinger, hvorved dennes agens m siges at være begrænset.

På trods af subjektets begrænsede agens i den performative konstruktion af betydning, argumenterer Butler, at performativiteten i sig selv tilbyder muligheden for en slags agens i form af forskydninger af mening. Butler argumenterer at hvis det biologiske køns indre kerne er en fabrikation, må det sociale køn ligeledes være produceret ud fra den diskursive

forestilling om kønsidentitet, hvorved socialt køn bliver en iscenesættelse og ”en efterligning uden oprindelse” (228-231). Fordi disse kønsforståelser ikke har nogen substantiel oprindelse at forankre sig i, kan disse over tid flytte sig gennem den performative gentagelsespraksis. Argumentet er her at en gentagelse af performativ handling aldrig kan være helt perfekt og identisk med den foregående, og at der i gentagelsen derfor kan ske små forskydninger som videre kan muliggøre nye gentagelser, hvorved denne gentagelsespraksis over tid ligeledes kan føre til muliggørelsen af andre kønsidentiteter og begærspraksisser. Dermed kan det siges at det performative blik på køn og seksualitet åbner op for en forhandling af disse, som ikke muliggøres inden for essentialistiske forståelser af køn. Matricens produktion og stabilisering af illusionen om kohærens, gennem en disciplinær produktion af socialt køn, kan ifølge Butler her siges at blive afsløret, når disse forskydninger i gentagelseshandlinger resulterer i brud med denne heteronormative fiktion. ”Når bruddene i og opdelingen af kropsfeltet forstyrrer den heteroseksuelle kohærens’ regulerende fiktion, ser det ud til, at den ekspressive model mister sin deskriptive kraft. Dette regulerende ideal afsløres så som en norm og en fiktion, der forklæder sig som en udviklingslov, der regulerer det seksuelle felt, som den foregiver at beskrive” (226-227). Butler argumenterer derudover for at man bør udnytte disse muligheder for forskydning i subversiv praksis. ”Faktisk mener jeg, at det normative fokus for bøsse- og lesbisk praksis bør rettes mod subversiv og parodisk genanvendning af magt snarere end på den umulige fantasi om en altomfattende transcendens af magt” (210). Butler understreger at målet med dissens ikke er at positionere sig uden for magtens diskursive domæne, da dette ikke er muligt, men mener altså i stedet at identiteter uden for den heteronormative matrices accept bør søge at bruge magten som redskab for omskrivning af de eksisterende forståelsessystemer gennem parodisk gentagelsespraksis og meningsforskydninger. ”Der er ingen mulighed for en handlekraft eller en realitet uden for den diskursive praksis, der giver disse begreber deres forståelighed. Opgaven er ikke at

gentage, men hvordan man gentager eller endda at gentage og gennem en radikal mangfoldiggørelse af socialt køn, at forskyde selve de kønsnormer, der muliggør gentagelsen" (245). Butler opfordrer her til skabelsen af kønsballade og betydningsforskydninger i diskursen gennem dissonans, med det mål at afsløre den heteronormative matrices og dens præmissers unaturlighed til fordel for en mere mangfoldiggørende kønsorden.

2.3 Skabets epistemologi.

Det at springe ud af skabet må på mange måder anses som en skelsættende begivenhed i homoseksuelle liv, som i tråd med Butlers performativitetsteori kan beskrives som en helt central talehandling i produktionen af nonheteronormative identiteter. Denne talehandling kan ses som delvist konstituerende for forståeliggørelsen af homoseksuel identitet, som kan siges at udgøre en slags overgangsrite til selvafsløring og -åbenbarelse, og som for mange har intense affektive implikationer.

I det første kapitel af sin bog, *Epistemology of the Closet*, beskriver den amerikanske akademiske forsker i kønsstudier, queer teori og kritisk teori, Eve Kosofsky Sedgwick at skabet, på trods af øgede muligheder for selfdisclosure og åbenhed om seksuel identitet, vedbliver at være et relevant og centralt begreb for homoseksuelle liv og dermed også for queer teori (Sedgwick 2008, 67). Skabets vigtighed skal findes i den kendsgerning at skabet udgør et spændingsfelt mellem åbenhed og hemmeligholdelse (beskrevet med termerne 'disclosure' og 'secrecy'), privat og offentlig, viden og uvidenhed og selvfølgelig tavshed og bekendelse. Sedgwick argumenterer at 'skabet' (the closet) bærer signifikant betydning for selv den mest åbne homoseksuelle person, da der selv for disse personer vil være tilfælde af situationer hvor dennes seksuelle identitet hemmeligholdes og tavsheden vælges til. "Even at an individual level, there are remarkably few of even the most openly gay people who are not

deliberally in the closet with someone personally or economically or institutionally important to them" (67-68). Sedgwick understreger her at handlingen at træde ud af skabet ikke nødvendigvis er definitiv i alle aspekter af livet, men at homoseksuelle personer kan vælge at træde ind i det igen. Individets forhold til skabet kan altså ikke siges at afsluttes ved at træde ud af det (67-68). Skabets performative potentiale skal altså ikke kun findes i handlingen at træde ud af det, men derimod argumenteres det i bogens introduktion at der også ligger et performativt potentiale i det at forblive i det. Derudover argumenterer hun at tavsheden, i modsætning til offentliggørelsens ret specifikke natur, er mere varierende i forhold til den omkringlæggende diskurs, da forholdet mellem hvad der siges og hvad der forties ikke må forstås som binært, da der ifølge Foucault eksisterer flere 'silences' (tavsheder) (Sedgwick, 3). Ud fra dette argumenterer Sedgwick at det at være 'closeted' (i skabet) også udgør en performativ handling, som er forankret i 'silence' som talehandling; En tavshed som desuden kan siges at være konstituerende for skabet (3).

På trods af skabets centralitet og dens betydning for homoseksuelle liv, advarer Sedgwick at man bør være varsom i undersøgelsen af skabets epistemologi. Hun beskriver at skabet befinder sig i et "historisk narrativ" uden noget "redende vision" som samlingspunkt, hvorved skabet risikerer at blive glamouriseret således at dets "overgreb, dets deformationer, dets umyndiggørelse og rene smerte" fremstilles som uundgåelige (68). Ligeledes understreger hun at man i undersøgelsen af skabet ikke bør begrænse sit fokus til undersøgelsen af de individer som bebor skabet, men at der også bør kastes blik på dem i den "omkringliggende heterosexistiske kultur", som på anden vis benytter skabet til egne agendaer uden selv at lide under de ovennævnte effekter (69). Skabets virke er altså ikke begrænset til homoseksuelle, men vedrører også personer uden for denne identitetskategori, og kan desuden bruges som værktøj for undertrykkelse af homoseksuelle. Sedgwick beskriver da også skabet som "the defining structure for gay oppression in this century" (71). Et

eksempel på dette er den 'double-bind' struktur, som Sedgwick blandt andet observerer i det juridiske system. Her benytter hun et eksempel hvor to juridiske kendelser henholdsvis dikterede, at den homoseksuelle person skal undlade at oplyse for meget om sin seksualitet, og at den homoseksuelle person har pligt til at oplyse sin seksualitet. Dermed kan afsløringen af ens seksualitet på en og samme tid være påkrævet og påbudt (69-70). Dette double-bind medfører at homoseksuelle stilles i en position hvor det er umuligt at handle rigtigt, så de i stedet er dømt til at handle forkert. Den homoseksuelle kan med andre ord siges at blive fanget på grænsen mellem disclosure og secrecy, og mellem risikoen for afsløring som eksistere ved at befinde sig i skabet og den undertrykkelse åbenhed kan medføre.

Over tid har skabet som begreb transcenderet sine rammerne for dets oprindelse og udviklet sig til ikke kun at blive brugt i forbindelse med seksualitet, men så det også i højere grad bruges i forbindelse med kønsidentitet, race, religion etc. (72). Dog påpeger Sedgwick at skabet og dets dikotomi mellem secrecy og disclosure, bærer særlig betydning og vigtighed for homoseksuelle, fordi disse som identitetspolitisk kategori adskiller sig fra de fleste af de ovennævnte ved det faktum, at homoseksualitet ikke er direkte synligt. Det samme kan siges for religiøse personer som ikke bærer symboler på deres religion. Dog understreger Sedgwick den væsentlige forskel at religionen oftest inkluderer en "clear ancestral linearity and answerability" samt kulturarv som er nedarvet gennem familie (75). Homoseksuelle må i stedet selv søge at danne sig et fællesskab, en kultur og ikke mindst i politisk strategi for overlevelse (81). Sedgwick argumenterer desuden at homoseksuelle har mere på spil i deres beboelse af skabet og såvel som deres træden ud af det. Dette påviser hun gennem syv punkter i en sammenligning mellem homoseksuelle oplevelser og den bibelske karakter Esthers afsløring af sin identitet søm jøde (79-82). Sedgwick beskriver at homoseksuelle kan opleve at blive betvivlet med spørgsmål om autoriteten og bevisgrundlaget ved deres seksualitet, hvilket hun beskriver som en manifestation af problematiseringen og den intense

modarbejdelse af homoseksualitet, og undermineringen af deres autoritet i forhold til deres selvidentifikation. Derudover har homoseksuelle ifølge Sedgwick mindre kontrol over hvor meget andre ved om deres seksuelle identitet. "In many, if not most, relationships, coming out is a matter of crystalizing intuitions or convictions that had been in the air for a while already and had established their own power-circuits of silent contempt, silent blackmail, silent glamorization, silent complicity" (79-80). Denne viden kan derudover i værste fald misbruges og gøres til et våben eller et værktøj til kontrol. I selve handlingen, at komme ud af skabet, ligger desuden potentialet til et væld af konsekvenser; Eksempelvis potentialet for at sandheden vil såre den person, som den homoseksuelle kommer ud til, eller for at de med den nyfundne indsigt vil såre den homoseksuelle person, hvilket sedgwick beskriver som "the double-edged potential for injury" (80-81). Den homoseksuelle risikerer altså at dennes sociale forhold vil ændres markant og at andre vil ændre syn på dem.

Sedgwick argumenterer at disse mulige komplikationer skyldes "the cumulative incoherence of modern ways of conceptualizing same-sex desire and, hence, gay identity". En usammenhæng som hun påpeger er forment i forhold til den usammenhæng som ligeledes præger det heteroseksuelle begær og identitets opbygning. Usammenhængen i konceptualiseringen af homoseksualitet kan findes i modstående og samtidigt overlappende definitioner på hvad homoseksualitet er. Sedgwick beskriver at den vestlige forståelse af definitionen for homoseksualitet er organiseret omkring en radikal og ureducerbar mangel på sammenhæng (incoherence), i den forstand at homoseksualitet forstås som en fast seksuel identitet som en destinkt gruppe besidder, men samtidig forstås seksualitet og begær også som en uforudsigelig opløsende kraft for etablerede identiteter (85). Førstnævnte udgør her et 'minoritizing' perspektiv, da denne kun vedrører individer som identificerer sig som homoseksuelle, hvorimod den anden udgør et universaliserende perspektiv som fastsætter at homoseksualitet har indflydelse på heteroseksuelle såvel som det er tilfældet den anden vej

rundt. I forlængelse af dette beskriver Sedgwick to modstående troper for forståelsen af køns sammenhæng med homoseksualitet. "trope of gender inversion" og "trope of gender seperatism" (87-88). Disse troper udgør modstridende definitioner af homoseksuelles køn, hvor 'trope of gender inversion' beskriver en omvendt kønnethed som resulterer i begær rettet mod personer af samme køn. 'Trope of gender seperatism' beskriver omvendt det homoseksuelle begær som resultatet af kønslig opdeling som medfører at individet udvikler begær for det køn de står nærmest, altså deres eget (87-88). Fælles for disse to troper kan siges at være at de på hver sin måde søger at oprette symmetri mellem den kønnede identitet og dets forhold til begær. Dog påpeger Sedgwick at denne symmetri er brudt af de asymmetriske forhold som kendetegner kønsundertrykkelse og heterosexistisk undertrykkelse i det heteronormative samfund og må derfor ses som usammenhængende (90).

2.4 Queerness, køn og homofobi.

En anden måde hvorpå den heteronormative matrices magt kan siges at komme udtryk i samfundet er gennem homofobi, som desuden er et andet essentielt begreb for homoseksuelle liv. Sedgwick beskæftiger sig ligeledes med homofobi i teksten, *Homosocialt Begær*. I teksten introducerer Sedgwick begrebet homosocialt begær, et begreb som hun selv beskriver som et oxymoron (Sedgwick 2007, 107). Homosocialitet som begreb bruges om sociale bånd mellem to personer af samme køn, men adskiller sig fra det homoseksuelle og begæret. Med kombinationen af de to termer i begrebet, homosocialt begær, opstiller Sedgwick en hypotese om "et potentielt ubrudt kontinuum mellem homosocial og homoseksuel" et kontinuum som hun påpeger, for mænds vedkommende, er radikalt splittet (107). Desuden understreger hun at ordet begær i hendes tekst bruges om en "affektivt sammenbindende kraft" af enhver art som de optræder i sociale bånd, hvilket desuden tjener det formål, at vurderingen af hvad der forstås som seksuelt holdes åbent (108).

I teksten observerer Sedgwick en markant forskel i hvordan mænd og kvinder organiserer sig i sociale bånd til personer af samme køn. Denne forskel kan ses i det større skel mellem homosocialitet og homoseksualitet hos mænd end hos kvinder, hvilket medfører at de to begreber hos mænd bliver mere dikotomiske, snarere end at optræde som et kontinuum som hos kvinder (108). Mandlige forhold kan altså siges i højere grad at være karakteriseret af en homofobisk frygt for og had til homoseksualitet. Sedgwick skriver at denne forskel kan forklares som konsekvens af patriarkatets institutioner, og den obligatoriske heteroseksualitet som er indbygget i mandsdominerede slægtsskabssystemer eksempelvis gennem ægteskabet og familien (109). Sedgwick argumenterer dog at den homofobiske konstruktion af mænds homosociale bånd ikke udelukkende kan forklares gennem patriarkatet, da antikkens grækenland er et eksempel på et patriarkalsk samfund, som ikke besidder den samme homofobiske tilgang til mænds sociale forhold. "Ikke desto mindre kan vi tage det som et explicit aksiom, at de historisk varierende udformninger af mandlig og kvindelig homosocialitet – ligesom de også selv vil variere over tid – altid vil være artikulationer af og mekanismer i den varige magtfuldhed mellem kvinder og mænd" (111). Dog understreger hun at kønnenes forskellige sociale organisering stadig er udtryk for tidssvarende magtstrukturer, og asymmetriske magtstrukturer mellem mænd og kvinder (111).

Den amerikanske sociolog med speciale i kønsstudier, Micael Kimmel, gør lignende observationer i hans arbejde om homofobien, som han blandt andet beskæftiger sig med i bogen, *Gender of Desire; Essays on Male Sexuality*. I kapitlet, Masculinity as Homophobia; Fear, shame, and silence in the construction of gender identity, undersøger Kimmel homofobien som udtryk for maskuline magtrelationer. Kimmel observerer, ligesom Sedgwick, at homofobi er mere prævalent blandt mænd, hvilket han tilskriver den ekstreme håndhævelse af maskulinitet, som eksisterer mellem mænd. I den hegemoniske maskulinitet i den vestlige

verden måles maskulinitet, ifølge Kimmel, i afvisningen af femininitet og i høj grad i magt; Magten over kvinder og andre mænd som dermed gøres mindre mandige. "This notion of antifemininity lies at the heart of contemporary and historical conceptions of manhood, so that masculinity is defined more by what one is not rather than who one is" (31). Maskuliniteten får altså sin betydning i spejlingen af hvad det ikke er, altså gennem udskillelsen af den 'anden' (Kimmel, 25). Den 'anden' må her i høj grad forstås som kvinder og homoseksuelle mænd, som besidder en femininitet som kategoriseres som umandig, men også race og klasse kan være konstituerende for den anden. "Masculine identity is born in the renunciation of the feminine, not in the direct affirmation of the masculine, which leaves masculine gender identity tenuous and fragile" (32). Kimmel argumenterer her at denne afvisning af det feminine medfører at maskuline kønsidentiteter bliver skrøbelige, og at mænd derfor hele tiden må bevise deres køn og maskulinitet over for andre mænd, for at opretholde denne identitet. Kimmel påpeger at homofobi ikke kun har indflydelse på og konsekvenser for homoseksuelle personer, men i høj grad også for de homofobiske mænd selv og mænd generelt. "Homophobia is more than the fear or hatred of homosexuals; it is also, for men, the fear of being perceived as unmanly, effeminate, or, worst of all, gay" (20). Hosociale bånd mellem mænd kan dermed siges at være præget af frygten for andre mænds dømmende blik, affødt af et maskulint ideal som er umuligt at leve op til. Dermed argumenterer kimmel at homofobi ikke som sådan er frygten for homoseksuelle, men i stedet er frygten for selv at blive opfattet som homoseksuel og dermed mindre mandig, da homoseksualiteten anses som demaskuliniserende (35). Ligeledes beskriver Kimmel hvordan mænd ofte går til yderligheder for at redigerer deres adfærd, for at undgå beskyldninger om at være homoseksuel og ikke at være mandige nok. "Since our popular misperceptions about homosexuality usually center on gender inversion, compensatory behaviors by heterosexuals often involve exaggerated versions of gender stereotypic behaviors." (20). Herved

opretholdes og eskaleres de stereotype regler for maskulin adfærd "including sexual predation towards women" (37). I den forstand ser kimmel sexisme og foragt for det feminine som en forlængelse af homofobi hos mænd (37).

3.0 Diskursteori og narrativitet.

Diskursteori og analyse er en disciplin som beskæftiger sig med hvordan meninger konstrueres gennem sproget. Anne Klara Bom definerer i bogen, *Diskursanalytisk metode*, en diskurs som "en organiseret, sprogligt funderet måde at tale om ting på, der kommer til udtryk i dialektiske, dynamiske og sociale forhandlingsprocesser, hvor *nogen siget noget* kvalificeret og meningsfuldt til *nogen*" (Bom, 12). Diskursteori handler altså om hvordan mening skabes, etableres og organiseres gennem sproget. Diskursteorien er dog ikke en entydig disciplin, men i stedet præget af mange forskellige forståelser af diskursbegrebet og dets begrænsninger, samt et væld af analyseapparater og begreber. Eksempler på tre forskellige diskursteoretiske tilgange er Norman Faircloughs kritiske diskursanalyse, Wetherell og Potters socialpsykologiske diskursanalyse og Laclau og Mouffes poststrukturalistiske diskursteori (16-20). På trods af disse mange variationer af diskursanalysen definerer Bom alligevel tre overordnede tilgange til diskursanalysen, som hun betegner "oppefra-ned", "nedefra-op" og "midt-i", og som henholdsvis beskæftiger sig med diskursens indhold og funktion, med produktionen af diskursiv mening og med forholdet og spændingsfeltet mellem de to (12). På trods af disse forskelligheder kan de varierende diskursanalytiske tilgange alle siges at udspringe fra samme sted; nemlig fra Michel Foucaults diskursteoretiske arbejde (15).

Den franske idéhistoriker og filosof, Michel Foucault, er en af de mest indflydelsesrige teoretikere inden for de diskursteoretiske teorier, og anses som en central figur for diskursteoriernes grundlæggelse. Foucault forstår, ifølge Bom, en diskurs som en

”gruppe af udsagn, som hører under den samme diskursive formation”, hvori en diskursiv formation må forstås som et system af alle diskurser om et emne eller fænomen (13). En given diskurs er derfor aldrig isoleret, men altid omgivet af andre diskursive ressourcer. Foucaults diskursteoretiske arbejde er i høj grad centeret omkring det magtbegreb, som han præsenterer i sit arbejde med den diskursive magtanalytik. Dette magtbegreb har stor relevans for diskursanalysen, da diskursanalysen altid ved beskæftige sig netop med forholdet mellem magt og menneske (Bom 15). Det er desuden gennem denne magtens udøvelse og virkning at denne bliver observerbar og interessant for diskursanalysen. Foucault skitserer dette magtbegreb i første bog i hans trilogi om seksualitetens historie, *Viljen til viden*. Heri understreger Foucault først og fremmest at magt er en allestedsnærværende kraft, og altså ikke forbeholdt enkelte personer eller institutioner. Dermed skal magt altså ikke forstås som noget negativt eller destruktivt, men i stedet som en underliggende kraft som udøves hvor som helst i samfundet og dets økonomiske, politiske og andre processer, og i alle sociale relationer. Magten kommer altså ifølge Foucault også nedefra: ”Man må snarere formode, at de mangfoldige styrkeforhold, som udformes og udøves i produktionsapparaterne, familierne, smågrupperne og institutionerne, støtter de store spaltninger, som gennemløber hele samfundslegemet” (Foucault, 100). Med dette må forstås at det er den kumulative virkning af små magtudøvelser som konstituerer de større diskursive strukturer for samfundet. Magten har ligeledes en virkning, som Foucault beskriver som en ”direkte producerende rolle”, i den forstand at den søger at styre og normalisere mennesker gennem blandt andet konfrontationer og forskelliggørelse i forskellige styrkeforhold (99-101). Dermed er individer som subjekter altid påvirket af og medproducenter af magt (Bom 14). Herigennem kan magten indlejres i subjektet gennem dét Foucault betegner ’governmentality’. Governmentality beskriver hvordan magtens effekt medvirker at subjektet selv stræber efter at efterleve kravene for normalitet og lydighed, hvormed der sker en dobbelt styring af subjektet, hvor subjektet

simultant reguleres af udefrakommende magt og af sin egen interne magt (15). Et andet vigtigt punkt i Foucault magtbegreb er at hvor der er magt er der også modmagt. Denne modmagt står dog ikke uden for magten, men eksisterer i stedet gennem mangfoldige modstandspunkter inden for magten selv (Foucault, 101). Foucault skriver endvidere, at selvom modmagt til tider optræder som radikale brud og todelinger, så forekommer de som oftest gennem modstandsmekanismer som "giver sig til kende gennem spaltninger der forskydes, enheder der nedbrydes, omgrupperinger der opstår, individer der inddeles, indordnes og omkranses irreduktible regioner der nedfældes i deres legemer og sjæle" (102). Modmagt frigør sig altså ikke fra magten som sådan men kan i stedet søge at rekonfigurere magtens opbygning indefra. Modmagt kan hermed siges at være interessant netop fordi denne på sin vis faciliterer muligheden for diskursiv forandring. Det er desuden relevant her at notere at diskurser som udtryk for magt, på en og samme tid kan spille ind i flere forskellige strategier: "Man kan ikke underkende det komplekse og ustabile spil, hvori diskursen på samme tid kan være magtredskab og magtvirkning, men også hindring, støttepille, modstandens tilknytningspunkt for en modstrategi" (Foucault, 107). Med dette understreger Foucault at en diskurs ikke er en entydig størrelse med en singular udformning eller virkning, men at diskursens læsning og funktion varierer på baggrund af et større kontekstuel system af diskursive ressourcer.

Foucaults teori kan, med det udgangspunkt at ethvert subjekt er konstitueret i diskurs, ved første øjekast give det indtryk at subjektet ikke besidder nogen form for agens. Derfor er Foucault da også gennem tiden blevet kritiseret for både at være for deterministisk og for relativistisk i hans arbejde (Moussa & Scapp). Grundet denne tolkning er Foucaults diskursteori blandt andet blevet kritiseret for at mangle teorier, for hvordan magt og agens kan benyttes af subjektet i subversering af eksisterende diskurser, og dermed for hvordan diskursteorien kan benyttes politisk og i praksis. Med andre ord går kritikken ofte på at hans

teorier ikke er omsættelige til social og samfundsmæssig politisk praksis, men at han i stedet producerer et teoretisk system som ikke tilbyder nogle midler eller retningslinjer for politisk handling. Moussa og Scapp arguerer derimod at Foucaults diskursteori ikke skal ses som begrænsende for subjektets politiske agens, men at teorien netop må ses som værende frigørende for subjektet, i det at den muliggør dennes agens ved at slå huller i diskursers selvfølghed, hvorved der gøres plads til at moddiskurs kan opstå. Det er her relevant at huske at diskurser ikke er entydige og fastlåste, men i stedet foranderlige, hvilket Moussa og Scapp argumenterer netop fremhæver muligheden for politisk agens og dermed diskursteoriens praktiske applikation (Moussa & Scapp, 102). Dette kan siges at læne sig op af begrebet hegemoni, som netop forudsætter at enhver diskurs kan udfordres. Mange forskellige diskurser konkurrerer om at opnå dominans. Når en diskurs opnår dette, beskrives den som hegemonisk. Denne hegemoniske status medfølger at diskursen opnår en sådan positionering at dens diskursive magt kamoufleres og fremstår som uanfægtelig og naturlig. Denne uanfægtelighed er imidlertid en illusion som opstår gennem diskursens sedimentering af magt. Dermed kan den hegemoniske diskurs altid udfordres af alternative diskurser, og miste sin status til fordel for en ny diskurs som kan overtage denne position.

En anden analyseteori som ligesom diskursanalysen beskæftiger sig med meningsdannelser er den narrative analyse. Analysen af narrativer som metode har sit udspring i litteraturstudier, hvor denne benyttes i undersøgelsen af fortællingers sproglige og strukturelle udformning. Siden hen er den narrative analyse blevet adapteret til at kunne benyttes i bredere kulturelle sammenhænge i forlængelse af dennes rolle som diskursiv praksis bundet i interaktionel kontekst. I den forstand skal narrativet forstås som et retorisk værktøj som altid tjener et retorisk formål i den givne tid og kontekst, og hvorigennem selvfremstillinger, konfrontationer og modsætninger, samt forhandlingen af mening kommer til udtryk. Narrativ analyse i sin bredere form beskæftiger sig med hvordan mening skabes

gennem fortællingen. Dermed kan den narrative analyse siges at være forbundet med diskursteorien, og Frello argumenterer da også at den narrative analyse i en poststrukturalistisk form har væsentlige berøringspunkter med diskursteorien (Frello, 112-113). Narrativer tjener ifølge Frello en konstituerende og produktiv funktion da identiteter skabes gennem fortællingen. Identitet produceres hermed gennem den sproglige meningsdannelse og den gentagede talehandling hvorved det også bærer præg af performativitet. Narrativitet kan i den forbindelse forstås som en talehandling hvorigennem subjektet produceres og subjektiveres. "Denne forståelse af narrativitet trækker altså på en forståelse af forholdet mellem repræsentation og virkelighed, som minder om det diskursive perspektiv [...]" (91). Narrativer bygger på udvalgte begivenheder og karakterer, i det som Frello, med inspiration fra Margeret Somers, kalder selektiv tilegnelse. I narrativet knyttes disse begivenheder og karakterer sammen gennem 'emplotment' hvorved disse tillægges betydning og mening i relation til hinanden (92). Disse narrativer er dog ikke tilfældige, men må følge eksisterende offentlige konventioner for at opnå forståelighed. "Fortællingen er imidlertid ikke blot produktive, de er også sociale i den forstand, at de trækker på offentlige forlæg. Det gælder også individets fortællinger om sig selv" (91). Narrativer må her forstås som værende historisk og kulturelt specifikke og formet af de tilgængelige repertoarer for narrativer, som kan siges at fastsættes gennem en diskursiv magt (98-99).

Med udgangspunkt i Somers skelner Frello mellem tre centrale former for narrativ: personlige narrativer, offentlige narrativer og masternarrativer, hvoraf offentlige narrativer og masternarrativer kan desuden begge defineres som kulturelle narrativer. Det personlige narrativ betegner selvfortællinger, livshistorier og lignende som individet konstruerer om sig selv. Offentlige narrativer derimod betegner fælles fortællinger, eksempelvis om nationen eller familien, som bidrager til dannelsen af kollektive identiteter og tilhørsforhold. Den tredje form for narrativ, masternarrativet, betegner beskrives som narativer som "udgør en

ramme, som andre narrativer er indlejret i, men hvis egen narrative karakter er usynliggjort” (101). Disse narrativer kan beskrives som denarratiserede i den forstand at de bliver så selvfølgelige og opnår en så objektiv status, at de ikke længere observeres som narrativer. Et eksempel på dette er den heteronormative matrice som Butler præsenterer i sin bog, *Kønsballade*. Det kan her argumenteres at masternarrativer og denne denarratiserende effekt kan ses som udtryk for, eller sidestilles med, diskursteoriens sedimentering og objektivisering af hegemoniske diskurser (Bom, 37). Masternarrativer må desuden forstås som de ”omfattende rammefortællinger, som giver mening til begivenheder, identiter og relationer” (Frello, 104). I denne forstand bidrager disse forskellige typer af narrativer altså til at skabe mening og sammenhæng i subjektets omverden og derigennem også i subjektets selvforståelse. Med dette kan de kulturelle narrativer siges at blive gentaget og forskudte gennem de måder hvorpå individer adopterer og inkorporerer dem i egne personlige narrativer. Når identitet produceres gennem narrativer, opretholdes disse desuden gennem den gentagende talehandlingspraksis, hvor narrativet bliver fortalt igen og igen. Her er det altså igen relevant at inddrage Butlers arbejde med performativitetsteori, da narrativer her antager en performativ konstruktion.

Dette speciale vil beskæftige sig med en narrativ omhandlende seksualitet, nærmere bestemt en coming-out narrativ. Den britiske sociolog, Ken Plummer, definerer i bogen, *Telling Sexual Stories. Power, Change and Social Worlds*, seksuelle fortællinger som ”the narratives of the intimate life, focused especially around the erotic, the gendered, and the relational” (6). Seksuelle narrativer må siges i høj grad at være mærket af de magtsystemer de bevæger sig i, og derudover også er stærkt politisk ladede, og til konstant forhandling. ”Sexual stories live in this flow of power. The power to tell a story, or indeed to not tell a story, under the conditions of one’s own choosing, is part of the political process” (26). Plummer understreger her at valget om at dele eller ikke at dele sin historie dermed kan

forstås som en del af den politiske proces, hvorigennem det rum som muliggør disse historier åbnes, lukkes og forskydes (27). Seksuelle historier kan ligeledes antage et væld af forskellige udformninger og tematiske omdrejningspunkter, og må siges at være under evig udvikling. I sit arbejde med seksuelle fortællinger beskæftiger Plummer sig dog primært med de tre typer af seksuelle historier, 'Coming out'-, voldtægts- og helbredelseshistorier. Disse fortællinger beskriver han desuden som "paradigm stories", altså fortællinger som kan tjene som inspiration til andre narrativer (56). Selvom disse typer af seksuelle historier er forskellige, har de det tilfældes, at de ofte følger de samme generiske elementer for deres narrative struktur. Af disse udpeger Plummer tre centrale gennemgående elementer for de seksuelle fortællinger, som også er gældende for 'coming out' fortællinger. Disse tre elementer er lidelse, åbenbaring og transformation (54). Disse spiller desuden ind i fem overordnede plot eller narrative mønstre som Plummer udpeger som hyppige for moderne fortællinger. Plummer betegner disse fem plot: the journey, enduring suffering, engaging in a contest, pursuing consummation og establishing a home. Disse typer af narrative strukturer er klassiske og letgenkendelige strukturer for fortællinger, som derfor ligeledes kan ses resonere i seksuelle narrativer, inklusive 'coming-out'-fortællinger.

På trods af at coming-out-fortællinger, lige som andre former for narrativer, må forstås som varierende, fremsætter Plummer en overordnet beskrivelse af hvad disse fortællinger gør. Dog understreger han at denne skitsering er en forsimpning af den kompleksitet som coming out fortællinger kan indebære. Plummers redegørelse for coming-out-fortællingens overordnede opbygning inddeles i følgende fem punkter:

"1. It starts in childhood and follows in a linear progression. Many gay narratives come to assume the same sequenced, causal, rational and linear pattern that is a feature of much modern biography. [...]

2. Childhood is usually seen as an unhappy time, often the source of being gay or lesbian. there is often a strong sense of difference: "I never felt as if I fit in. I don't know why for sure. I felt

different. I thought it was because I was more sensitive." A deterministic tale suggests that something happens at birth or childhood which sets up this 'difference'.

3. A crucial moment appears – often in early adolescence – where problems appear that lead to a concern – or discovery – over being 'gay'. problems abound and are usually documented: secrecy, guilt or shame, fear of discovery, suicidal feelings.

4. problems are resolved in some fashion, usually through meeting other lesbians or gays in a community.

5. A sense of identity or self is achieved as gay or lesbian, along with a sense of community" (83).

I sin bog tilskriver Plummer desuden disse 'coming-out'-fortællingerne stor vigtighed for den homoseksuelle trivsel. Plummer argumenterer at muliggørelsen af og fremgangen for det homoseksuelle liv i den vestlige verden skyldes de fortællinger, som væver deres historie, deres identitet og deres kultur sammen, og som tilsammen opbygger en kollektiv fortælling om homoseksualitet, i det de konsumeres og reproduceres (87). "As gay persons create a gay culture cluttered with stories of gay life, gay history and gay politics, so that very culture helps to define a reality that makes gay personhood tighter and ever more plausible. and this in turn strengthens the culture and the politics" (87). Disse fortællinger gentages og reproduceres af andre homoseksuelle og benyttes som kulturelle ressourcer for at de selv kan træde ud af skabet succesfuldt. altså en kumulativ proces hvori hver gang nogen taler om seksualitet bliver det mere plausibelt for den næste at gøre det samme. Dette kan ses som udtryk for den performativitet, som Butler beskriver i sit arbejde, og den performative gentagelsesproces' magt til at skabe en ny virkelighed og rum for forandring.

4.0 Analytisk metode og operationalisering af teori.

I dette speciale kombineres elementer fra diskursteorien og den narrative analyse i en narrativ-diskursiv analyse, primært inspireret af Foucault og Frello, i undersøgelsen af hvordan meninger omkring non-heteroseksualitet (dog primært homoseksualitet), det at komme ud af skabet og forestillingen om det autentiske liv produceres, forhandles og

forskydes gennem den analyserede empiri. Dette vil desuden suppleres af inddragelsen af begreber fra queerteoriens begrebsverden i form af Judith Butlers performativitetbegreb, og af Eve Sedgwicks arbejde med skabet som kulturelt fænomen. Disse ovennævnte discipliner udgør i deres kombination en analysestrategi som kan bidrage i undersøgelsen, af hvordan diskursive meninger præsenteres og produceres performativt gennem narrative strukturer samt hvordan subjektet reproducerer, forskyder og stiller disse meninger til forhandling, gennem det narrativ som konstrueres i empirien. Analysen tager udgangspunkt i en poststrukturalistisk ontologi, hvori mening altid er konstrueret, flydende og foranderlig, og som altså afviser eksistensen af en essentiel sandhed, som præsenteres i eksistentialismen, og der kan dermed siges at være tale om en poststrukturalistisk kulturanalyse. Med dette udgangspunkt er forståelsen af diskurs ligeledes, at al mening er diskursivt og alting gøres diskursivt så snart det tillægges mening gennem sproget. Diskurser kan desuden defineres som de systemer af viden og meningsdannelse som informerer subjekters adfærd og udtalelser. Diskurs forstås dog også som foranderligt og formet af subjekters interaktion med denne. Dermed kan diskurs og subjekt siges at have et gensidigt konstitutivt forhold. Judith Butlers kønsperformativitetsteori vil i denne opgave til dels fungere som et bindeled mellem specialet forskellige metodiske tilgange, da denne teoretiske tilgang kan siges også at eksistere i det diskursive såvel som det narrative. Derudover vil begreber fra Butlers arbejde med performativitet, heriblandt gentagelser, subversion og hendes teori om forskydning af betydning desuden inddrages i undersøgelsen af hvordan meninger reproduceres, forskydes og stilles til forhandling narrativt og diskursivt, og hvordan moddiskurser sættes i spil.

Analysens diskursive element vil tage udgangspunkt i Foucaults teoretiske arbejde som beskrevet i forrige afsnit. her er det dog relevant at påpege at Foucault ikke søgte at fremsætte en færdig teoretisk model for diskursanalysen. i stedet har han fremsat en række tanker, teorier og begreber, som bør anvendes strategisk og tilpasses den enkelte

undersøgelse, og som kan danne grundlag for en diskursanalytisk værktøjskasse (Bom, 8). Dette speciale vil følge denne tilgang til metodologien, ved at supplere udvalgte begreber fra Foucaults diskursteori, med begreber og værktøjer fra andre diskursteoretiske discipliner som vurderes at være brugbare for netop denne analyse. Dette drejer sig om nogle af de begreber fra Laclau og Mouffes diskursteori, som relaterer sig til subjektets rolle inden for en given diskurs. Herved vil begrebet interpellation inddrages i beskrivelsen af hvordan Howell som subjekt er blevet positioneret, og begrænset af sin omverden, og ligeledes bruges de beslægtede begreber: dobbelt interpellation og fragmentering, ligeledes fra Laclau og Mouffes begrebsapparat, til at beskrive de interne diskursive konflikter i subjektet, som opstår når to modstående diskurser mødes og subjektet splittes mellem dem (Bom, 40-41). Laclau og Mouffes begreber egner sig dog ikke umiddelbart til beskrivelsen af hvordan Howell som subjekt positionerer sig selv og definerer og forhandler sin seksuelle identitet. Til dette er det derfor i højere grad den narrative teori der trækkes på samt Foucaults teori om modmagt.

5.0 En kort mediehistorisk kontekstualisering og præsentation af empiri.

De sidste tyve år har i høj grad været markeret af en enorm teknologisk udvikling som har medført nye muligheder og udfordringer (hvilket eksempelvis aktuelt ses i den hurtige spredning af såvel reel information som problematisk misinformation) samt en accelerering af globaliseringen blandt andet gennem opblomstringen af online massemedier. Geografiske, kulturelle og kommunikative grænser er blevet mere udflydende i den digitale tidsalder. Et væld af sociale medier, som eksempelvis Facebook, Twitter og Reddit, har vundet indpas i store dele af verden online, og derudover affødt nye normer og muligheder for socialitet, interaktivitet og identitetsdannelse. Især blandt unge er internettet og sociale medier blevet centrale, både i form af adgangen til information, men også i forbindelse med socialitet,

identitetsdannelse og iscenesættelse. Gennem online medier som eksempelvis YouTube kan personer finde og deltage i fællesskaber af ligesindede verden over inden for selv de mest obskure niches af interesseområder. De pro-lgbt+ bevægelser kan ligeledes siges i høj grad at være blevet hjulet på vej af denne udvikling, med opblomstringen af fællesskaber centreret omkring non-heteronormativitet, inklusion, og i denne forbindelse også lgbt+-aktivistiske fora og fællesskaber online (Plummer, 93). Disse sociale og teknologiske ændringer har altså medført en øget tilgængelighed til information, sociale (og politiske) fællesskaber og muligheder for individuel udfoldelse af identitet for non-heteroseksuelle.

En af de onlineplatforme som er opstået med denne udvikling, er den amerikanske videodelingsplatform YouTube, som siden sin lancering i 2005 er blevet et centralt element i delingen af global populærkultur. YouTube blev grundlagt af Chad Hurley, Steve Chen og Jawed Karim med det formål at gøre upload og deling af videomateriale nemt og overskueligt for internetbrugere uden stor teknisk kunnen (Burgess, 3). YouTube kan altså beskrives som en tidlig del af Web 2.0 med fokus på networking og større mulighed for brugerinteraktion med platformen. Siden da har platformen opnået ekstrem succes med over to milliarder brugere verden over og én milliard timers indhold set hver dag (Youtube About). Forfatterne til bogen, *Youtube: Online Video and Participatory Culture*, fastslår at YouTubes succes ikke alene kan tilskrives platformens forretningsmodel og strategier. "Rather, YouTube's diverse culture and value have been collectively co-created by its users (including audiences, content creators, and intermediaries), via their consumption, evaluation, and entrepreneurial activities, within the shifting architectures and affordances of the platform" (12). En stor del af platformens succes må altså tilskrives brugernes interaktion med og indflydelse på platformens indhold og udformning. Platformen bygger på brugerbaseret indhold, hvorved personer frit kan dele indhold og dermed medvirke til produktionen af repræsentationer af identiteter og (politiske) interesser, som ikke altid kan findes i andre medier, eller i livet uden

for internettet. YouTube er herigennem blevet hjemsted for et bredt udvalg af fællesskaber både inden for og uden for mainstream kultur.

Grundet platformens brugerbaserede udformning har denne været et oplagt sted for lgbt+ personer, som ikke har følt sig repræsenteret i de mere traditionelle medier, til at dele deres eget indhold med andre og dermed opbygge fællesskaber, hvori de kan udtrykke deres personligheder og identiteter frit, åbent og kreativt, og derigennem opnå en form for validitet. Med platformens vækst har nogle af disse personer opnået stor opmærksomhed og succes, i en sådan grad at de kan sidestilles med nogle tv-berømted. Derigennem har platformen affødt en række af lgbt+ onlineberømted, som med deres status og enorme følgertal har stor mulighed for social og kulturel indflydelse. Mange af disse lgbt+ YouTube personligheder har gennem tiden desuden valgt at komme ud af skabet offentligt gennem videoer publiceret på platformen, og antallet af disse 'Coming out' videoer på er ligeledes gennem årene steget støt og blevet så populært at de kan siges at have etableret sig som kulturelt fænomen og som genre på platformen, som desuden udvikler sig i takt med den øvrige onlinekultur udvikling over tid (Bateman).

Dette speciale tager sit empiriske udgangspunkt i videoen, Basically I'm Gay, af den 28-årige youtuber og tidligere radiovært Daniel Howell. Empirien er valgt på baggrund af en temporal relevans, da denne video blev udgivet på internetplatformen YouTube den 13. juni 2019, og dermed vurderes at være forholdsvis tidssvarende. Tidspunktet for videoens udgivelse i juni måned er desuden interessant, da denne dermed er udgivet under den internationale pride month, som falder årligt i juni måned til minde om Stonewall-optøjerne i 1969, som desuden markerede sit 50års jubilæum i 2019. Herved kan videoen siges at skrive sig ind i relevante historiske og kulturelle kontekster for nonheteronormativ eksistens, på YouTube såvel som i et større samfundsmæssigt perspektiv. Videoen er desuden analytisk

interessant da dennes narrativ muliggør et indblik i en homoseksuel eksistens og bevidsthed i en tidssvarende kontekst. Ligeledes har videoens modtagelse været medvirkende til at dennes udvælgelse som relevant empiri. Videoen har siden sin udgivelse nået over 10.750.000 visninger og over en million upvotes, men videoen har også transcenderet platformen, og fået opmærksomhed i andre medier såsom Forbes og CNN, hvormed videoen kan udpeges som en relevant kulturel tekst (Sands; Trammel). Videoen varer 45 minutter og 28 sekunder og er opbygget som én lang monolog hvor Howell taler direkte til videoens modtager. Monologen er dog opdelt i fem kapitler samt en kort introduktion og afrunding. De fem kapitler bærer titlerne "The Word", "Feelings", "Internalised Oppression", "Labels" og "Fear". Beretningens rystende detaljer er i videoen pakket ind i en mørk og ofte selvkritisk humor, sarkastiske bemærkninger, samt inside jokes og referencer til internet- og populærkultur, som er karakteristisk for Howell som content creator på YouTube. Ligeledes akkompagneres monologen af lydeffekter og musik ofte som komisk effekt, samt sporadisk placerede illustrationer og enkelte brudstykker fra tidligere videoer. Bortset fra dette er videoen forholdsvis simpel i sit udtryk. Hele videoen igennem er Howell positioneret foran en sort baggrund, vendt mod kameraet og i sin tale henvendt direkte til seeren, oplyst af let farvede lamper som diskret skifter farve undervejs i videoen.

Videoens ophavsmand, Daniel Howell, er en britisk video-blogger, 'mental health advocate' og tidligere radiovært på BBC Radio 1, som siden 2009 har uploadet videoindhold til YouTubekanalen af samme navn. Howell og hans kanal gik tidligere under navnet Danisnotonfire (læses: Dan is not on fire), et navn han tog afsked med i 2017. Howell uploadede sin første video til YouTube den 16. oktober 2009 med titlen *Hello Internet.*; en sætning som desuden siden hen har fungeret som introduktion til hans videoer, og dermed er blevet en del af hans brand. Hans hovedkanal har 6,47 mio. abonnenter (per 18-05-2020). Howells YouTube-indhold baserer sig primært på comedy-baserede videoer såsom sketches og

anneldote-videoer og samarbejder med andre video-bloggere. Ofte med video-blogger og bofælle Phillip Lester fra kanalen AmazingPhil, med hvem han siden 2009 har haft et tæt samarbejde. Dette samarbejde har medført at de ofte anses som en underholdningsduo snarere end individuelle content creators, og deres samarbejde har desuden været årsag til hyppige spekulationer om karakteren af deres forhold. Forinden *Basically I'm Gay* blev uploadet til platformen, havde Howell taget en næsten et år lang pause fra platformen, hvorfor denne kom som en overraskelse for Howells fans. Ligeledes har der siden dennes offentliggørelse igen været stille på kanalen.

6.0 Analyse.

Daniel Howells video, *Basically I'm Gay*, kan i sin hovedkerne identificeres som en coming out video, da netop den performative handling at træde ud af skabet som foranlediger til videoens eksistens. Dette understøttes desuden af at den fortælling, Howell fremfører, i høj grad følger en klassisk genkendelig struktur for coming-out-narrativer. Narrativen følger en kronologisk struktur med sin begyndelse i en barndom og er opbygget af en række udvalgte begivenheder, som bindes sammen i lineære årsagssammenhænge og dermed gives mening gennem emplotment. Howells gengivelse af barndommen og skoleårene er desuden præget af social udstødelse og forskelliggørelse fra hans omverden. I dette må de to første kendetegn for coming-out-fortællinger, som Plummer beskriver i sin bog, siges at være opfyldte. De øvrige tre punkter, som Plummer fremsætter, kan ligeledes siges at blive opfyldt i Howells narrativ, som dette udfolder sig gennem Howells første møde med ordet 'Gay', erkendelsen af homoseksualitet, hans selvmordsforsøg og slutteligt hans springen ud af skabet, hvorved sidstnævnte må siges at udgøre det femte punkt, hvori subjektet opnår en følelse af identitet. Howells video følger dermed en klassisk genkendelig struktur for springen-ud narrativet (Plummer, 83).

6.1 Konstruktioner af seksualitet

I sin video beretter Daniel Howell om sine oplevelser omkring (homo)seksualitet, social marginalisering og udfordringer med erkendelsen af en nonheteroseksuel identitet som følge af dette. I videoen beretter Howell om sin opvækst i 1990 og 00'ernes Storbritannien i en kultur og samfund domineret af homofobi og manglende tolerance for afvigende identiteter. Der er her i høj grad tale om en dominerende heteronormativ og heterosexistisk diskurs i samfundet, inklusive i institutioner som skolen og familien, men også i medier. Howells første møde med ordet 'gay' kan ses som en vigtig begivenhed og et af de første vigtige plotpoints i hans narrativ.

“I was six years old running around the playground pretending to be Sonic the Hedgehog or something when two brothers come up to me aged seven and eight with an unexplained aggressive look in their eye. And the younger one pushes me to the ground, kicks me in the stomach, and just says, "Gay." This was the first time I ever heard that word” (Howell, 04:12-04:35).

Denne begivenhed markerer begyndelsen på Howells bekendtskab med homoseksualitet, som her kombineres med et tilsyneladende umotiveret angreb, og dermed gives en negativ konnotation. Howells gengivelse af denne og følgende begivenheder kan siges at illustrerer at der hans omverden i høj grad er præget af en homofobi som er dybt rodfæstet i samfundet og øjensynligt indlært fra en ung alder. Dette understøttes desuden i Howells genkaldelse af den hyppige brug af ordet 'gay' som populært skældsord og fornærmelse. “Boy, gay was a really popular word back then. - Uh, homework is gay. - Uh, my mum's so gay. - Uh, you touched a girl, gay” (05:35-05:44). Dette ord kunne, som Howell beskriver, tilsyneladende bruges om hvad som helst, som udtryk for noget negativt, og ikke kun som et nedsættende ord specifikt rettet mod homoseksuelle. Dog står det klart at seksuelle præferencer tildeles diskursiv betydning gennem sproget og de ord og konnotationer som herigennem tillægges dem. Her er ordet 'gay' ikke er en undtagelse. Det offentlige syn på det at være gay beskrives i videoen som værende stærkt mærket af

homofobi og negative fordomme, hvilket manifesteres i aggressivitet. “[...] Now [fag] was a cool homophobic slur along with gay, gaylord, gayboy, puff, pufter, ponce, batty, batty boy, bum-boy, bender. Shit, this is so long. People have a lot of words for something they don't wanna think about” (07:38-07:50). Disse mange synonyme titler kan alle her siges at tjene et marginaliserende formål hvorigennem homoseksualitet gøres illegitimt som subjektposition. Derudover kan disse ord i lige så høj grad siges at være et angreb på individets kønslige identitet som på den seksuelle identitet, hvilket illustreres i følgende citat: ”’They must be soft and weak and girly and gay!’ [scary noises]” (03:28-03:31). Det ses her hvordan social adfærd, seksualitet og køn kædes sammen og gensides influerer hinanden og hvordan subjektet opfattes generelt. At være homoseksuel umuliggør her en position som maskulin mand. Denne sammenkædning kan ligeledes siges at fungere i den modsatte retning, hvor hvis man ikke opfylder normerne, for hvad det vil sige at være maskulin som mand, medvirker dette at man risikerer at mærkes som homoseksuel. Derved gøres både homoseksualitet og alternative maskuliniteter altså illegitime og forkerte. Desuden kan dette siges at reflekteres den heteronormative matrices etablering af homoseksualitet som demaskuliniserende begærpraksis (Kimmel, 35). På trods af den anfægtelse af hans maskulinitet som kan siges at ligge i denne homofobi og marginalisering, som Howell har oplevet i sin opvækst, fastholder han at have et komfortabelt forhold til sin egen kønslighed. “I feel comfortable with the identity that I've had my whole life. Dan, a [tall] boy from England. But being a man means nothing to me. I wouldn't feel uncomfortable wearing makeup (dramatic scary music) or a sickening pair of heels” (33:55-34:). Det er her tydeligt at Howell i modsætning til den seksuelle identitet har et afslappet forhold til sin kønslige identitet, og at han ikke har behov for bekræftelse i denne. Det må hermed udledes at stabiliteten af Howells kønslige identitet dermed ikke svækkes af hans seksuelle identitet, da denne altid må siges at have fulgt det som anses som heteronormativt forventet, da denne har

stemt overens med hans biologiske køn. Derved er det ikke hans sociale køn som har givet anledningen til marginalisering, men derimod hans begærspraksis.

I Howells sociale miljø, gennem hans ungdom, er homoseksualitet blevet socialt konstrueret som en uacceptabel afvigelse fra de gældende forventninger til og normer for køn, som derfor sanktioneres med afstraffelse såsom verbal og fysisk mishandling, social udstødelse og psykisk terror. Denne sociale sanktionering fører hos Howell til selvregulering og ændring af adfærd i forsøget på at efterleve de gældende normer. Hermed kan der altså tales om en selvstyring og governmentality på et mikroplan, hvor individet undertvinges og interPELLERES i diskursen og dermed selv bidrager til dens opretholdelse. "I don't know what I was doing wrong, but at this age, I understood one thing. Being gay, whatever that meant, was clearly the worst thing you could be. On a Darwinian level, I was being told, okay bitch, "Survival Code". Don't be this apparently. Evolution" (06:26-06:40). Hermed bliver individets seksuelle identitet og adfærd, samt evnen til succesfuldt at skjule eller helt at undertrykke disse et spørgsmål om overlevelse, som her sidestilles med Darwins teori om naturlig selektion via survival of the fittest. Her i må den homoseksuelle ligeledes ses positioneret som den svage, som ved naturlov ødelægges. Howell gør det ligeledes klart at der ikke blot er tale om social død, men også et konkret spørgsmål om liv og død, i form af truslen om voldelige angreb. "The world was clearly telling me if I ever wanted to be accepted by anyone or, in my particular environment, survive, I couldn't be gay. I was afraid of it, literally homophobic of myself" (16:15-16:30). Dette er et eksempel på den heteronormative magts regulerende funktion, hvori subjektet underlægges specifikke normative forståelser og begrænsninger for agens.

Howells seksuelle awakening (opvågning) udgør ligeledes et vigtigt plotpoint i narrativets opbygning, og kan desuden udpeges som det tredje punkt i Plummers redegørelse af springen-ud-fortællingens opbygning (Plummer, 83). Denne erkendelse markerer et

vendepunkt i hans selvforståelse, men også anledningen til øget indre konflikt, i relation til ovennævnte diskursive produktion af homoseksualitet. I følgende citat kan det ligeledes observeres hvordan ovennævnte plotpoints gives narrative mening i relation til hinanden, altså gennem emplotment, og Howells erkendelse opfylder derudover det tredje punkt i Plummers model over den klassiske coming-out-fortælling, som blev beskrevet tidligere. "This experience coming from a childhood hearing the word gay meaninglessly thrown around as an insult at home and school, in music, on TV, to then realizing I am actually kinda gay, to then very specifically being attacked for it was traumatic" (15:59-16:14). Der kan her observeres en form for fragmentering mellem den interPELLerede homofobiske diskurs og hans egne følelser. Det er desuden gennem denne erkendelse og konflikt at skabet bliver nødvendig, hvilket vil undersøges nærmere i næste afsnit. For at efterleve de gældende normer må aktivt fornægtes sin egen seksuelle identitet, og i stedet opbygge en fiktion om heteroseksualitet, både over for sig selv og sin omverden. "I go away for the summer break and come back to school quiet and serious and fully straight" (17:05-17:12). Denne fiktion kan dog siges at være dømt til at fejle, og den kan desuden her siges at blive et led i internalized oppression, hvor homoseksualitet ikke længere er muligt. Dette kan ligeledes igen ses som en form for interPELLerende effekt, hvor Howell søger at indordne sig den herskende diskurs' bestemmelser, ved at regulere sin egen adfærd og endda sine tankemønstre. Howell beskriver selv denne benægtelse som udtryk for sin egen internaliserede homofobi mod sig selv. "I am talking Pavlov, sunken place, North Korea-level mind alteration that made me terrified of and repulsed by this part of me" (16:31-). Howell beskriver her hvordan han gennem den systematiske undertrykkelse i hans omgivende miljø er blevet underlagt og tilvandt en tankegang og et selvsyn, som kan siges at være destruktivt. Howells selvmordsforsøg kan ligeledes siges at bevidne hvor pinefuld erkendelsesprocessen for homoseksualitet kan være, i et miljø hvor homoseksualitet ikke er

accepteret. "[...] I saw no end, no escape, no way to change the world or who I was. So one evening I thought fuck it and I attempted suicide" (19:26-19:36). Howell indvier her modtageren i en viden som ellers har været hemmeligholdt, og som kan siges at være affektivt ladet med sorg, skam og smerte. "Felt kinda bad for a few days otherwise I pretended it never happened and I didn't tell anyone until now literally" (19:44-19:54). Howell tager dog hurtigt brodden af Alvoren gennem sin karakteristiske mørke selvkritiske humor, før han igen lader Alvoren og den hudløse ligefremhed træde frem igen med et budskab om håb rettet mod personer i en lignende situation som den han var i: "I want anyone that's ever felt like this to realize you are never trapped. There is always hope. You just need to believe in yourself and get to the other side" (20:37-20:47).

Howell er af sin omverden blevet positioneret som forkert; en positionering han kan siges at have internaliseret, men samtidig søger at frigøre sig fra gennem vedblivende forsøg på at opbygge en heteroseksuel identitet. I Howells fortælling står det dog klart at disse forsøg fejler. Dette står i skærende kontrast til Howells oplevelse af termen biseksuel, som han beskriver som et nyt og dermed spændende begreb, som selvom det ikke var komplet accepteret trods alt var tåleligt, hvorfor Howell beskriver det som en social opgradering. Grundet dens dualistiske natur kan termen biseksualitet altså siges at have udgjort et kompromis mellem hetero- og homoseksualitet for Howell, hvilket også understreges i følgende citat: "Bisexual. You can be normal and gay at the same time and some people think it's cool?" (11:01-11:08). Her ser det altså ligeledes hvordan biseksualitet som seksuel identitet, med sin dualitet, udfordrer den eksisterende binært opbygget matrice for forståelighed, og derigennem skaber rum for performativ og diskursiv meningsforskydning. Bekendelsen af biseksualitet kan dermed ses som et udtryk for trouble (ballade), som Butler fremsætter det i hendes teori, som ved at rykke ved eksisterende mulighedsrammer, kan medvirkende til muliggørelsen for nye positioner (Butler, 245). "[...] 'cause bisexual was a

new word that only referred to sexuality so people actually had to decide how they felt about the fact I was attracted to boys. As opposed to gay which as we all understood is synonymous with bad and also implies a general threat, plague, curse/evil force that simply must be destroyed” (Howell, 12:46-13:05). Howell fremhæver her hvordan forskellige termer for seksuelle identiteter har båret vidt forskellige konnotationer, og dermed også følgevirkninger for de individer som tilskriver sig dem. Howell opnår gennem denne (om end kun midlertidige) positionering som biseksuel ligeledes en form for seksuel bekræftelse, som ikke har været ham mulig i en hans position som homoseksuel og dermed som 'forkert': “[...] a few of the boys that previously loved to just generically call me gay while throwing a compasses at me or something, now started to low key flirt with me and some stuff happened. Go figure.” (13:10-13:21). I dette citat må især ordene ”go figure”, som ofte henviser til en form for absurditet, sagt med en vis sarkasme, siges i stedet at udvise en form for ironisk forudsigelighed. Med dette kan Howell her siges at referere til en kliché om det homoseksuelle begær og nysgerrighed som skjules af et tykt lag af hypermaskulinitet og voldelighed, og som desuden kan ses som udtryk for den homofobiske selvregulering blandt mænd, som Kimmel beskriver (Kimmel, 20-37). Dette kan ligeledes siges at have rod i en tabuisering, som eksisterer omkring seksuel nysgerrighed rettet mod personer af samme køn, som medvirker at det gøres illegitimt for mænd at udforske og tilfredsstille denne nysgerrighed. I kontrast hertil ses det ligeledes hvordan biseksualiteten af Howell knyttes til et udvidet mulighedsrum for denne seksuelle udfoldelse og udforskning: “Wow, I had a lot fun with many different kinds of people in 2009. Let's just say I got a lot out of my system. Got a couple of things in my system, too. [komisk tromme effect] Sorry” (22:05-22:14).

I denne retrospektive beretning af begivenheder beskriver Howell altså, hvordan homoseksualitet i hans opvækst er blevet konstrueret negativ, og han i forlængelse heraf er blevet positioneret som forkert af sine omgivelser, gennem en stempning som homoseksuel og

efterfølgende social marginalisering. Ligeledes beskriver han hvordan denne positionering er blevet internaliseret og hvordan han desuden har forsøgt at undslippe denne positionering gennem regulering af egen adfærd og tænkning. Det kan dog argumenteres at dette først lykkedes gennem de meningsforskydninger af homoseksualitet og skabet, som kan siges at finde sted i forbindelse med Howells springen ud og dermed gennem denne video. Dette vil der kigges nærmere på i det følgende afsnit, hvori der desuden også vil kigges på skabet konstruktioner og funktioner i empirien.

6.2 Skabets dualitet og det autentiske liv.

Som tidligere nævnt er skabet et relevant begreb for denne analyse, da dette og dét at træde ud af dette, stor betydning i Howells video. Det er dog relevant at notere at Howell på intet tidspunkt i sin video nævner og omtaler skabet direkte. Dette betyder dog ikke at skabet ikke er til stede i empirien eller desuden ikke er yderst vigtigt for Howells narrativ. Snarere tvært imod kan skabet identificeret som et centralt omdrejningspunkt, som behandles implicit i empirien. Selvom Howell ikke omtaler skabet direkte, kan det alligevel observeres, hvordan dette bearbejdes gennem sproget og i hans retorik. Eksempelvis taler han om at være og ikke at være "ude" som homoseksuel, ligesom han også en enkelt gang benytter termen "closeted", til at beskrive det at være i skabet (06:59-07:01). Som Sedgwick skriver er skabet altid centralt placeret i homoseksuel eksistens, hvori det fungerer som spændingsfelt mellem disclosure og secrecy, og altså mellem to tilstandsformer for det homoseksuelle liv (Sedgwick 2008, 67). Inddragelsen af skabet som analytisk værktøj kan derfor bidrage til at belyse berøringspunktet mellem det at være eller ikke at være ude som homoseksuel, og de betydningsdannelser som skabes omkring disse. Ved at undersøge hvordan skabet konstrueres i empirien ønskes det at tydeliggøre de meningssystemer som er underbyggende for og eksisterer omkring talehandlingen at komme ud af skabet, samt at synliggøre

perspektiver og sammenhænge som ikke er direkte udtalt, men som kan ses som konstituerende for den betydningsdannelse som opstår i empirien. Skabet fungerer her som en symbolsk og sproglig separation mellem ude og inde og mellem secrecy og disclosure og de diskursive konstruktioner som knyttes til disse.

Som Sedgwick påpeger i *Epistemology of the closet*, er skabet altid en relevant del af homoseksuelt liv, dog kan den måde skabet opleves og benyttes på variere fra person til person, ligesom det også må siges altid at være formet i den specifikke kontekst det befinder sig i (Sedgwick 2008, 67-68). For nogle er skabet dermed blot et belejligt redskab, som tillader dem selv at vælge hvem de vil lukke ind i deres private liv, mens det for andre er en vigtig livline og en nødvendighed for at kunne leve et normalt, og ikke mindst sikkert, liv. For Howell kan den negative diskursive produktion af homoseksualitet og ordet gay, som blev præsenteret i ovenstående afsnit, siges at have stor betydning for hvordan han selv producerer, benytter og tillægger skabet betydning. Gennem erkendelsen af hans nonheteronormative seksualitet bliver behovet for skabet slørende affekt tydelig i Howells narrativ, i det at han forsøger at vinde social accept fra sin omverden ved sikre sin position i skabet gennem heteronormativ adfærd. I Howells fortælling kan det observeres hvordan skabet tager form af social camouflage: "The great thing about these friends was they knew loads of girls. So firstly, instant cool points. Secondly if I date a girl (scoffs) super not gay" (17:32-17:39). Skabet bliver i den forstand et vigtigt rum for sikkerhed, men skabet er ligeledes altid omkranset af risikoen for at blive 'outet,' altså at blive afsløret i sin seksualitet, og kan dermed siges at få en dobbelt betydning. Skabet symboliserer altså både en form for tryghedssøgen og privatliv, men også lidelse, frygt og selvhad, bevirket af den evige trussel om at blive afsløret, og må dermed siges at være en stærkt affektivt ladet konstruktion. Dette samt det stadige behov for skabets tilslørende effekt kan ses som effekten af den heteronormative matrices vedblivende magt. Skabet kan altså her siges at være præget af

dualiteten mellem tryghed og fare, og kan i den forstand dermed potentielt være en problematisk konstruktion for den homoseksuelle (Sedgwick 2008, 67-68).

Den vedblivende vanskelighed ved at træde ud af skabet bliver da også tydelig flere gange i Howells video. I relation til hans forsøg med at springe ud over for hans familie, siger han eksempelvis følgende: "And I tried several times this year to do it but I just couldn't" (39:38-39:42). Med dette citat afslører han at dette ikke er hans første forsøg på at træde ud af skabet, men at han har måtte tage tilløbet flere gange, for at opbygge det mod det kræver af ham at tage springet ud af skabet. Dette besvær fremhæves desuden idet Howell endelig træder ud af skabet over for seeren: "I finally have to just confront and accept this. [suk efterfulgt af en kort tavshed] I'm gay" (38:28-38:37). Den lette tøven og højlydte suk inden, samt den korte tavshed som følger denne bekendtgørelse, bevidner den intense affekt som præger det at træde ud af skabet. Hele videoen kan siges at lede op til dette punkt, og kan dermed ses som en form for tilløb til dét det hele drejer sig om: Handlingen at komme ud af skabet som homoseksuel. Det at komme ud af skabet er, som tidligere nævnt, i høj grad omgivet af stor affektiv betydning. Især frygt spiller en væsentlig rolle i Howells forhold til skabet, og denne frygt knyttes, desuden, i høj grad til de nære sociale relationer såsom familien, i videoen. "Telling my family was a big fear. [...] I didn't think they'd reject me these days but coming out is still a surprise. It changes things" (39:06-39:30). At springe ud præsenteres her som en skelsættende og verdensomrystende begivenhed og en slags overgangsritual, hvori ting i Howells liv uundgåeligt vil forandre sig. I denne begivenhed ligger der dermed desuden enorme potentialer for såvel positivitet som negativitet, hvor udfaldet forbliver ukendt, indtil bekendelsen har fundet sted. Dermed er der en stor risiko og usikkerhed forbundet med dette, som manifesterer sig affektivt gennem frygt. Med dette bliver skabet, ifølge Howells fortælling, hjemsted for tryghed i det at det repræsenterer det velkendte og uforanderlige og dermed også det trygge. Det kan i tråd med dette argumenteres

at dét at træde ud af skabet først bliver en attraktiv mulighed for den homoseksuelle, når vedkommendes tryghed ikke længere ikke længere uadskilleligt knyttes til skabets sløring. Med andre ord kan det argumenteres at dette kræver en omskrivning af skabets betydning og funktion for den enkelte homoseksuelles liv. I en sådan omskrivning kan skabets funktion eksempelvis forandres, så det i stedet for at repræsentere et tryghedsskabende privatrum nu i højere grad virker besnærende for subjektets udfoldelse og velbefindende. Dette kan desuden ses som udtryk for den vurderingsproces som går forud for disclosure, hvori subjektet må foretage vurderinger af potentielle risici i beslutningen om hvornår, hvordan og om man overhoved oplyser sin seksuelle identitet til andre (Sedgwick 2008, 67-68).

Gennem videoens narrativ kan der observeres en omfattende omskrivning af de betydningsdannelser omkring homoseksualitet og skabet, som han har mødt i sin opvækst. Som nævnt i det forrige afsnit, beskriver Howell i sin fortælling, hvordan han i sin fortid har været underlagt en forståelsesramme hvori homoseksualitet er uønsket og illegitimt, og hvori han dermed er blevet positioneret som forkert. Gennem sin narrativ kan Howell derimod siges at positionere sig selv som offer og som et socialt outcast i en fjendtligt stillet omverden, men også som en overlever af denne fjendtlighed, hvorved han omskriver de subjektpositioner som han i sin fortid er blevet stillet i. Howells selvfremstilling må her siges at reflektere den velkendte narrative troppe om 'the underdog', som mod alle odds overvinder ekstrem modgang; en troppe som desuden kan siges at bidrage til at forsegle Howells rolle som helten i narrativets opbygning. Det er dog ikke kun Howells egen subjektposition som stilles til forhandling og omskrives gennem videoens narrativ. Ligeledes kan der siges at ske en omskrivning af homoseksualitet i sig selv, såvel som af skabet og dennes funktion og betydning for den homoseksuelle. Her kan altså siges at være tale om en omfattende meningsforskydning af de betydningssystemer som eksisterer omkring

homoseksualitet, så dette nu gøres til en seksuel identitetskategori, som fortjener respekt og besidder positiv værdi, frem for at konstrueres som noget uønsket og farligt.

Denne omskrivning af betydning har, som nævnt, ligeledes betydning for hvilken rolle skabet spiller for det homoseksuelle liv, hvori der kan siges at ske et skifte fra nødvendigheden af skabet til nødvendigheden af at træde ud af det. I videoen bliver det at være ude af skabet ækvivaleret med ord som "authentic", "open", "truthful" og "proud", hvorved det at komme ud af skabet bliver en form for selvbekræftelse, selvaccept og en frigørelse fra marginaliserende heteronormative diskurser om køn og seksualitet. Især ordet 'authentic' (autentisk) er interessant at notere, da det at komme ud af skabet her konstrueres som mulighedsgivende for at individet kan leve et godt, lykkeligt og autentisk liv. Howell beskriver eksempelvis autenticitet som "very important for general existence" (29:03-29:05). Denne vigtighed af autenticitet kan ligeledes ses i følgende citat om at være trådt ud af skabet: "Now I can proceed authentically in my life with full disclosure" (45:13-45:16). At komme ud af skabet ses her som en nødvendighed for fremgang, lykke og et godt liv, hvorved den homoseksuelle i høj grad opfordres til at frigøre sig fra skabet og ryste skam og undertrykkelse som siges at være forbundet med dette af sig. Denne opfordring til åbenhed omkring ens seksuelle identitet er ligeledes direkte udtalt i Howells video: "Based on your circumstance, you might not feel ready to tell people yet or that it's safe and that's fine, too. Just know that living your truth, with pride, is the way to be happy. You are valid. It gets so much better. And the future is clear. It's pretty queer" (44:47-45:07). I dette ligger tilmed en omskrivning af de betydninger som historisk er blevet pålagt disse identiteter, hvori åben homoseksualitet knyttes sammen med ord som mod, styrke, autenticitet og stolthed. Herigennem kan åben homoseksualitet og det at komme ud af skabet nu siges, i høj grad at kædes sammen med ideen om empowerment af subjektet. Denne empowerment kan dog siges også at rettes mod andre og dermed også det fællesskab som eksisterer omkring

nonheteronormative identiteter. "I know it mean something to someone as every time someone speaks openly about sexuality, it saves lives. I'd never met a single out gay person until I was 18. And if I had, or even just seen better representation in the media, I wouldn't have felt so totally alone" (29:34-29:50). Med dette produceres det et komme ud af skabet som værende gavnligt ikke kun for den enkelte selv, men også for lgbt+ fællesskabet, og som en kilde til repræsentation og mulighed for at skabe positiv politisk 'awareness' (opmærksomhed) omkring nonheteronormative identiteter, hvorved det kan siges at få funktion som et centralt redskab i kampen mod fordomme og homofobi. I forbindelse med dette påtager Howell sig ligeledes et vist ansvar for at promovere disse diskurser gennem hans platform, hvori han må siges at reproducere en diskurs hvori personer med et vis socialt og/eller politisk outreach tillægges et socialt ansvar for, gennem åbenheden omkring seksualitet, at forstærke de queer aktivistiske og pro-lgbt+ stemmer. At komme ud af skabet kan i den forbindelse ses produceret som et vigtigt led for den sociale og politiske normalisering af homoseksualitet. Dette kan til sammen ses som udtryk for en performativ strategi for reproduktion af pro-lgbt+-orienterede diskursive ressourcer, hvori disse gennem en performativ gentagelsesproces over tid potentielt kan overvinde modstående diskurser og sedimentere sig som den dominerende diskurs om nonheteronormativitet (Butler, 245). I denne rekonstruering af skabet og opgøret med sin egen internaliserede homofobi og skam, kan Howell altså siges at trække på eksisterende diskursive ressourcer og forståelsesrammer, som kan findes inden for queer-aktivismen og pro-lgbt+ fællesskaber, og som benyttes i deres kamp for accept. Det skal her påpeges at denne bevægelse ikke udelukkende består af én fastfrossen diskurs, men i stedet af et system af komplicerede diskursive ressourcer, som også til tider kan virke modstridende. Dog kan ovennævnte betydningsdannelser siges at være karakteristiske for denne bevægelse; Eksempelvis er idéen om 'empowerment', 'pride' og fejring af nonheteronormative identiteter og argumentet om at åbenhed omkring seksualitet

leder til det gode og autentiske liv kan ses som genkendelige meningsstrukturer. Denne konstruering af betydningsdannelser omkring homoseksualitet må siges at indebære en omfattende omskrivning i forhold til de traditionelle heteronormative meningskonstruktioner omkring dette.

Ovenstående konstruktion af det at være ude af skabet som grundlag for det gode og autentiske liv kan dog også siges at indikere, at autenticitet ikke kan opnås mens man er i skabet. At være i skabet kan i forlængelse heraf siges at ækvivaleres med ovenstående ords antonymer, altså ordene 'inauthentic', 'closed', 'deceitful' og 'ashamed', og dermed tildeles en negativ betydningskæde. Disse negative konnotationer kan ligeledes ses komme til udtryk gennem følgende udtalelse, om en social relation for hvem han har skjult sin seksualitet: "This was someone who I liked that I was hurting and lying to [...]" (18:37-18:43). At være i skabet sidestilles altså med uærlighed; en uærlighed som desuden påvirker individets forhold, og som indebærer negativ affekt i form af skam og vemodighed. Ligeledes kan det her desuden observeres hvordan skabet, snarere end homoseksualiteten i sig selv, konstrueres som en kilde til skam og skyldfølelse, som kan siges her at bunde i en forestilling om at skabet indebærer et personligt bedrag med den potentielle konsekvens at såre modparten eller det forhold man har til dem. Dette kommer også til udtryk i følgende citat: "[...] and I feel such genuine sadness and am sorry that I couldn't be closer to and more truthful with the people in my life that were just trying to be nice" (26:48-26:46). At befinde sig i skabet kan her ses som en barriere mellem subjektet og den pårørende, som medfører at denne tilbageholdelse af sandheden potentielt volder begge parter emotionel smerte. Denne diskursive konstruktion af kan siges at medføre at det et autentisk liv i skabet umuliggøres. Den homoseksuelle person som ikke er ude af skabet, kan her siges at positioneres i en diskursiv subjektposition som den åbne homoseksuelles konstitutive 'anden', hvor skabet

kan siges at optræde som skillelinje. Dermed kan der altså her tales om en differentiering mellem den 'gode' homoseksuelle og den 'dårlige' homoseksuelle.

Denne differentiering mellem den gode og den dårlige homoseksuelle kan siges at bidrage til skabets kompleksitet da det ikke længere kun er de heteronormative krav til den homoseksuelle, men også i højere grad en form for homonormative forventninger og hierarkier, som subjektet må forsøge at navigere i. Det er relevant her at pointerer at der findes to meget forskelligartede forståelser af homonormativitet. Det homonormativitetsbegreb, som benyttes her, læner sig op ad den version af begrebet, som beskæftiger sig med de hierarkier af privilegie som eksisterer inden for Lgbt+ fællesskaberne, som blev begrebsliggjort inden for transaktivismen (Nebeling Petersen, 76-77). Homonormativitet skal, som det benyttes her, læses som de kræfter som fastsætter den overordnede lgbt+ agenda og normerne for hvordan ikke-heteroseksuelle bør agere og dermed også hvem som kan karakteriseres som "gode" homoseksuelle. Der er altså ikke længere kun tale om en separation mellem hetero- og homoseksuel, men også en forskelliggørelse blandt nonheteronormative identiteter og blandt homoseksuelle. Med disse modsatrettede normsystemer for forventninger til subjektet, kan der potentielt ske en dobbelt interpellering hvori subjektet splittes mellem de heteronormative kræfter, som har nødvendiggjort skabet, på den ene side, og de homonormative og lgbt+-aktivistiske kræfter som søger at gøre op med skabet på den anden side. Den homoseksuelle kan her siges på en side at blive tilskyndet at forblive i skabet og på den anden side være under et øget socialt pres for at komme ud af det. Denne splittelse kan observeres som den centrale konflikt i Howells narrativ, i det at han forsøger at navigere mellem anti-lgbt+ og pro-lgbt+ normsæt og forventninger. Dette dilemma kan ses som en afart af den double-bind-struktur, som Sedgwick beskriver i *Epistemology of the Closet*, hvori den homoseksuelle altid vil handle forkert og dermed fanges mellem potentialet for at dømmes som forkert både i et

heteronormativt og et homonormativt perspektiv (Sedgwick 2008, 69-70). Herved kan skabets marginaliserende kvalitet potentielt siges at forstærkes for homoseksuelle, som fanges i dette double-bind i en position af fragmentering mellem de to diskurser.

På trods af at Howell kan siges at reproducere diskursive ressourcer som sammenkæder det at være ude af skabet med autenticitet og dermed understreger vigtigheden af at frigøre sig af skabet, kan denne produktion siges at være modsætningsfyldt, i det at han også kan siges at kritisere disse diskurser, og den sociale kultur som omgiver disse. Howells kritikpunkter kan her siges at centrere sig omkring det problematiske pres, for at homoseksuelle må springe ud for at være autentiske og kunne trives, som kan siges at bunde i en manglende intersektionalitet og forståelse for andre faktorerers indvirkning på oplevelsen af den homoseksuelle tilværelse, og de muligheder som gøres tilgængelige. Eksempelvis påpeger Howell i sin kritik af presset for at komme ud af skabet, at ikke alle har lige mulighed for og lethed ved at integrere deres seksuelle identitet i deres offentlige og sociale liv, og dermed ej heller for at forpligte sig til åbenhed ved at træde ud af skabet. Howell kan i den forbindelse siges at producere det at springe ud af skabet som et privilegie, snarere end en forventet og uundgåelig handling alle homoseksuelle nødvendigvis må og bør gennemføre, både for egen og andres skyld. "We don't know this person's life story, what they've been through, if they haven't told people, if they'll lose their job, if they're in danger. There are so many reasons someone might not be open about it" (24:06-24:14). Med dette påpeger han at ikke alle besidder det privilegie, det er at kunne træde ud af skabet på tryk og sikker vis, hvorved han samtidigt efterlyser større tolerance og en respekt over for den enkeltes privatliv og ret til det frie valg og til at komme ud på egne præmisser. "Yes, it's so important to be truthful about who you are and open and proud in front of the world but it's our society's fault that these people are scared to say who they are. So let's all focus on making it a welcoming place and people will come out when they are ready" (28:38-28:53). Howell fremhæver

ligeledes det problematiske i en tendens til at andre tager interesse i på information om den enkeltes seksuelle identitet og springen ud af skabet, som de føler sig berettigede til og dermed gør krav på, og som kan lede til en overskridelse af de personlige grænser og en invasion af privatlivet. "some people started to really dig into my private life to find out information about me that I wasn't ready to share" (25:48-25:53). Her refererer han direkte til egne oplevelser, hvor andres nysgerrighed har haft negative konsekvenser for hans mentale velbefindende; en nysgerrighed som han desuden kan siges at have oplevet i en intensiveret form gennem hans position som offentlig person."We can preach the message that being out is good, but aggressively speculating or trying to out someone is really bad. They might not be gay, in which case we're just harassing someone and probably stereotyping" (24:15-24:27). Det må her konkluderes at Howell, som vist ovenfor, vedkender sig vigtigheden af åbenhed og selvaccept for den personlige trivsel, men understreger at diskursen om værdien i at det at være ude af skabet, mister sin positive betydning hvis denne åbenhed opnås på bekostning af den enkeltes privatliv, sikkerhed og mentale sundhed. Med disse kritikker kan Howell altså siges at vende sig mod de diskursive strukturer, som han også selv er med til at understøtte gennem sin video, ved at understrege vigtigheden af det personlige valg og retten til privatliv og, i forlængelse heraf, retten til at komme ud på egne præmisser.

6.3 Skabet og den nonheteronormative forståelighed.

Et tema som ligeledes kan siges at blive bearbejdet gennem Howells narrativ er den seksuelle forståelighed. På trods af de ihærdige forsøg på social kamuflage og på at efterleve normen om heteroseksualitet, som Howell beskriver i sin video, har han ikke formået at 'gøre' heteroseksualitet på en måde som er overbevisende nok til at ændre andres forståelser af hans seksuelle identitet og homofobiske forfølgelse af ham. Howells seksuelle identitet mislykkes altså i at gøre sig forståelig i relation til den heteronormative matrice, hvorved

hans identitet gøres illegitim og uforståelig. I videoen står det dog klart at Howell imidlertid heller ikke gør sig forståelig inden for alternative og udvidede forståelsesrammer for seksualitet. Dette er desuden en præmis som fastsættes helt fra videoens begyndelse: "One of the greatest mysteries of our generation. What is Dan's sexuality?" (00:16-00:25). Herved må han siges at være præget af en seksuel tvetydighed som gør ham uidentificerbar for andre, hvorved han ligeledes kan siges at stå uden for det diskursivt forståelige. Som butler beskriver i *Kønballade*, kan der i det vestlige samfund siges at eksistere et normativt krav om kohærens og forståelighed og kønslige og seksuelle identiteter. Dette har desuden traditionelt været knyttet til den heteronormative matrice, men gennem flere årtiers queer-aktivisme kan der siges at være sket en fremgang i forståelige nonheteronormative identiteter og dermed også større mulighed for mere flydende identiteter. Dog er seksuelle og kønslige identiteter uden for den heteronormative matrice ikke fritaget fra dennes magt og dens krav om kohærens og forståelighed (Butler, 243). I begyndelsen af sin video giver Howell ligeledes udtryk for en målsætning om at skabe afklaring omkring sin seksuelle identitet over for hans omverden, for på den måde at gøre sig selv forståelig. "But I'm pretty sure no one that knows me thinks I'm straight. So I don't really need to come out as much as just clarify what the hell is going on. As here I am at age 27 and my sexual preference is seemingly still a vague, debatable, confusing, impenetrable mystery" (01:14-01:43). Howell er her klar over at han altså ikke gør seksualitet på en genkendelig og identificerbar måde, hvilket positionerer ham uden for de konventionelle seksualitets-kategorier, på trods af at han medgiver at han kan afskrives fra at være heteroseksuel. Ligeledes anerkender han at hans seksuelle identitet er svær at gennemskue, i det at han gennem senere år i hans karriere har gjort visse uoverensstemmende hentydninger, og på sin vis har omfavnet en vis form for ambiguitet omkring hans seksualitet – muligvis som et forsøg på at vildlede og afværge offentligheden forsøg på at afsløre hans seksuelle identitet og private forhold, hvorved den kan ses som en

taktik. Denne ambiguitet kan ligeledes siges med tiden at være blevet inkorporeret i hans brand, hvorefter et eksempel er hans omtale af sig selv som en "Awkward, sexually ambiguous nerd" (24:49-24:51). Denne uvished medvirker at han i højere grad udsættes for offentlig granskning – en granskning som desuden forstærkes gennem hans status som offentlig figur, og som desuden kan ses som en ny slags forfølgelse i form af gossip-drevet invasion af privatlivets grænser. Dette kan ses i følgende citat om den offentlige opmærksomhed og nysgerrighed som er opstået med hans succes: "It felt like I was back at school again, surrounded by threatening people trying to expose me for their entertainment" (26:40-26:45). Dette kan igen ses som et udtryk for den dualitet som skabet besidder, mellem sløring og risikoen for afsløring.

Skabet kan dermed ligeledes siges at spille en væsentlig rolle i forhold til forståelighed for nonheteronormative identiteter, som en på én gang identitetsdefinerende og identitetsslørende mekanisme. Ved at forblive i skabet kan homoseksuelle søge at opbygge en overbevisende heteronormativ identitet, mens de ved at træde ud af det kan gøre krav på deres egne nonheteronormative kønslige og seksuelle identiteter. Gennem sidstnævnte kan disse seksuelle identiteter siges at blive stabiliserede, som flere og flere gentager denne handling (Butler, 233). Ved at træde ud af skabet kan den homoseksuelle ligeledes korrigere fejllæsninger af deres identiteter og potentielt over tid medvirke til en subversering af den automatiske antagelse om heteronormativitet. At træde ud af skabet er dermed en vigtig performativ handling hvorigennem der over tid kan ske forskydning som tillader nye betydningskonstruktioner at slå rod. Ved at træde ud af skabet og aktivt bekende sin seksualitet, bliver Howells seksuelle identitet da fuldt ud forståelig, da det er gennem denne handling at han gør krav på en afgrænset seksuel identitet som homoseksuel. At komme ud af skabet bliver altså her nødvendigt i Howells produktion af sin egen fuldendte, forståelige og

autentiske seksuelle identitet, hvorved det desuden kan siges at gøres muligt for Howell at kaste de heteronormative forventninger af sig.

På trods af at Howells forsøg på at afklare forvirringen om hans seksualitet og på definitivt at bekende denne, er hans kommen ud af skabet stadig præget af uvished, tvivl og forvirring. Selvom Howell, i videoens kulmination, vedkender sig at være 'gay', gøres dette ikke helt gnidningsfrit, og ej heller definitivt. "I feel uncertain specifying my sexuality in the same way I wouldn't say I am an atheist. Who the fuck am I to say whether God does or doesn't exist?" (36:11-36:19). Howell udtrykker i stedet en stadig uvished ved hans seksuelle identitet, som han dog fastslår ikke kan kategoriseres som hetero. "One thing's for sure whatever heterosexual is, I ain't it" (36:44-36:47). Derudover kan Howells selvidentifikation siges at være fyldt af modsætninger. "And am I totally gay? No. Am I slightly more gay or is it just easier for gays to hook up with each other because of societal norms" (37:08-37:14). I den samme video hvori Howell bekender sig som homoseksuel, sår han altså også tvivl om hvorvidt han faktisk er fuldkommen homoseksuel. Derudover kan han her siges at producerer homoseksualitet som et skalabegreb, snarere end en fastdefineret seksuel kategori med en binær forståelse af at være eller ikke at være. Ligeledes beskriver Howell her igen, som tidligere set i forbindelse med biseksualitet, et udvidet rum for seksuel udfoldelse for nonheteroseksuelle personer, hvilket medfører at en sådan 'hook up kultur' kan trives blandt homoseksuelle mænd. Dette mulighedsrum for seksuel udfoldelse blandt homoseksuelle mænd gøres her til årsag for tvivl, om hvorvidt hans overvejende homoseksuelle udfoldelse kan tilskrives bejlighed. I forlængelse af dette overvejer Howell derfor andre mulige seksuelle identiteter: "So am I bi or pan or poly? Well, now we're just in a clusterfuck of defining language and I'm confused and sad and horny" (37:28-37:35). De mange kategorier for seksuel identitet præsenteres dog her som årsag til frustration og forvirring, snarere end afklaring, hvorfor Howell afslår at vide sig helt sikker på sin egen identitet. Til sidst

fastsætter han sig alligevel til nøds på termen 'Queer'; et ord som tidligere er brugt som nedsættende skældsord, men som lgbt+ fællesskabet har taget til sig, så det i dag anses som et bredt inkluderende begreb for non-heteronormative identiteter som ikke kun er begrænset til seksualitet, men også bruges om kønsidentiteter som afviger fra de binære kønsforståelser. Om termen siger Howell: "The definition makes sense because until society is equal with all sexual and gender identifies, it is literally strange from a conventional viewpoint plus it's better than a super long acronym, it's inclusive of everyone and therefore great for formless blobs" (37:48-38:01). Med dette undlader Howell i sidste ende fuld ud at bekende sig til en specifik seksuel identitet, hvilket kan siges at være i uoverensstemmelse med hans initiale ambition om at skabe afklaring om hans seksuelle identitet.

Howell kan her siges at bryde med en norm, som foreskriver at udtalelser om identitet skal være konsekvente, både i forlængelse af tidligere udtalelser og også i forlængelse af hvad der er socialt forståeligt og forventet. Dette brud med normen, og den utydelighed som opstår i selvmodsigelserne, må siges at have den diskursiv effekt, at den seksuelle identitet, som Howell forsøger at etablere, gøres ustabil. Det kan dermed argumenteres at dette skaber en slags ballade i forlængelse af den Butler præsenterer i bogen, *Kønsballade*. Howells mange modstående bekendelser af seksualitet i denne video kan siges at medvirke, at disse ikke kan stå alene. Ligeledes spiller Howells tidligere bekendelser af seksualitet og positionering af identitet også en rolle i dette. Howell henviser selv til hvordan han på sociale medier har vekslet mellem at identificere sig selv som biseksuel og heteroseksuel på forskellige tidspunkter. Disse bekendelser skaber tilsammen diskontinuitet, forstyrrelser og ballade i Howells konstruering og performative udfoldelse af sin identitet. Howells vedblivende vægelsind kan dermed siges at hæmme hans aktuelle bekendelse af identitet, da denne bekendelse ikke stemmer overens med hans tidligere udtalelser og dermed ikke kan understøttes herigennem. Hans bekendelse af homoseksualitet mangler i denne forstand det

element af gentagelse som ifølge Butler skaber forståelighed og hvorigennem identitet og mening skabes gennem den performative handling (Butler, 197). I stedet opstår der et behov for reparation af disse gennem retorisk bearbejdning, blandt andet af tidligere udtalelser, og argumentation (Morrison, 571). For Howell kan disse reparationer siges at finde sted netop gennem de narrative strukturer hvori han redegør for sin fortid og de årsagssammenhænge som han har handlet i. Et eksempel på dette er hans begrundelse af hans tidligere insisteren på at være heteroseksuel som forsvarsmekanisme og som reaktion på frygten for at blive afsløret af offentlighedens invasive granskning af hans privatliv (27:02-27:16). Om Howells forsøg på reparation gennem hans narrativ er fyldestgørende for skabelsen af en acceptabel forståelig seksuel identitet kan diskuteres, men disse kan potentielt i stedet ses som udtryk for et forsøg på forskydning af hvad der forventes af en forståelig identitet.

En anden uoverensstemmelse, som ligeledes kan observeres i Howells behandling af temaet forståelighed, er de kritikker af diskurser omkring homoseksualitet og det at komme ud af skabet som han her igen fremsætter. I sin video giver han udtryk for et ønske om at skabe afklaring om hans identitet, hvorved han må siges at tilskrive sig værdien af denne klarhed, men samtidig undlader han dog helt at opfylde dette krav og afgive et definitivt svar. I stedet stiller han i høj grad spørgsmålstegn ved de eksisterende rammer for hvad der kan konstitueres som forståeligt, og hvordan forskellige seksuelle identiteter defineres:

“What makes someone gay or straight or all the things in between? What the ever loving fuck is gender about? This is a mess. Yet people want you to give them a word because that's how humans communicate with words that have meanings. Which is why our disgusting species is impatient, stupid, and obsessed with labels. And this applies to everything, sexuality, gender, political identity, what obscure genre of synthwave you listen to. People just want a label that represents something they understand so they already know how to feel about you and don't have to bother thinking” (32:21-33:08).

Howell kan dermed siges at stille sig kritisk over for disse normer og deres logikker, hvorved disse kan siges at stilles til forhandling. Mere specifikt kritiserer Howell behovet for

afgrænsede og ufleksible kategorier for seksuelle identiteter og disses begrænsning af subjektet, og den måde hvorpå disse påvirker den måde vi tænker og opfatter andre på. I dette kan Howells video dermed igen siges at bære præg af selvmodsigtelse, i det at Howell på trods af sin initiale målsætning om at afklare forvirringen omkring hans seksuelle identitet ved at angive en forståelig seksuel identitet, for derefter at protestere mod selv samme praksis for forståelighed. Howell udpeger her sprogets begrænsninger for terminologi omkring nonheteronormative identiteter som et centralt problem. "The issue is, especially when we start talking about the writhing mass of confusion and suffering that is sexual and gender identity, the limits of language and specific terminology become a big problem" (33:26-33:37). På trods af at ordforrådet omkring seksuelle og kønslige identiteter til stadighed udvides med nye termer og definitioner, udgør sproget ifølge Howell stadig en udfordring i forhold til afklaringen af identitet. Dog er det ikke nødvendigvis yderligere kategorier Howell efterspørger, da det kan argumenteres, at enhver kategorisering vil medføre en form for normer og regler, for hvordan man gør den givne kategori rigtigt, og nogle vil til stadighed positioneres som udenforstående. Disse kategorier vil altså altid være præget af en vis grad af rigiditet, en rigiditet som ifølge Howell ikke harmonerer med hvordan seksualitet fungerer, og det som han derfor tager afstand fra i sin video. "Really if you ask me, [alarm lyd] I don't think anyone's totally straight. I think there's a lot of social and emotional issues getting in the way of yet to be understood feelings of attraction that can be very flexible" (36:48-36:58). Howell argumenterer at tiltrækning og begær er fleksibelt på en måde som ikke nødvendigvis kan konkretiseres tilstrækkeligt gennem sproglige definitioner. Sproget er i den forstand problematisk og begrænsende for seksuelle identiteter som eksempelvis endnu ikke er fuldt afklarede, som ikke kan identificere sig med nogle af de tilgængelige kategorier, eller som slet ikke føler et behov for at blive defineret og kategoriseret. Howell stiller sig altså her kritisk over for selve de sproglige betydningsdannelsesprocesser som omkranser seksualitet.

Howell gør det ligeledes tydeligt at han ikke har nogen interesse i eller behov for at bekende sin seksualitet til et specifikt ord: "Two people that I really look up to and respect, Harry Styles and Janelle Monae, both famously say that they don't feel the need to label it which, to be honest, is how I feel and is perfectly okay. But I get it, for me, you want a word. [trækker vejret tungt] Oh, that's hard, though" (35:53-36:09). Howell er dog samtidig opmærksom på at det forventes af ham at han, ved at springe ud af skabet, bekender sig til et ord, som kan definere hans seksuelle identitet, hvilket kommer til udtryk i forrige citat. Howell kan dermed siges at kritisere nogle af de processer som han selv nødvendigvis må følge for at gøre sig forståelig, og dermed også til dels skriver sig ind i, gennem videoen. Med andre ord er det altså ikke muligt for Howell helt at stille sig uden for diskursen, men gennem sin kritik kan han dog siges at skubbe til rammerne for de gældende diskurser, på en sådan vis at denne diskurs over tid potentielt vil forskydes gennem den performative gentagelsesproces (Butler, 243-245).

På trods af denne kritik mod normerne for bekendelse af identitet og de labels, som medfølger, anerkender Howell dog stadig at disse labels for nogle nonheteronormative identiteter kan have stor affektiv betydning. "But anyone that has this don't really care attitude about their gender identity is in a way privileged 'cause some people, especially trans, care a lot about their gender identity and using the correct pronouns which other people should respect" (34:36-35:10). I dette kan disse labels for nogle siges at blive ensbetydende med en form for accept og validering af deres identitet, som ellers ofte er dem nægtet, som desuden forstærkes når andre bruger disse labels korrekt. I denne forbindelse påpeger han her, at dét at han ikke går op i labels dermed kan siges at være en privilegeret position. Det kan her argumenteres at Howells kritik udmunder i konstruktionen af en diskurs hvori det personlige frie valg tillægges stor betydning, og et budskab om at hvordan og hvornår et subjekt vælger at udtrykke sin seksuelle identitet ikke bør dikteres af sociale normer og

forventninger, hvilket ligeledes ses udtalt i følgende citat: "If you wanna use language to express your honest feelings and identity, that's great and other people should respect what you say. Likewise, if you hate labels and you just wanna be a formless blob, that's fine, too. No one should force you. The only thing that isn't cool is telling other people what they should or should not identify as" (35:23-35:40).

6.4 Narrative strukturer og det politiske stadie.

Det narrativ Howell i sin video producerer omkring sin seksualitet og det at træde ud af skabet, kan overordnet set beskrives som et personligt narrativ omhandlende hans personlige oplevelser og rejse ud af skabet, som desuden trækker på eksisterende narrative strukturer for narrativer omkring at springe ud af skabet. Narrativet følger, som tidligere beskrevet, en klassisk genkendelig fortællemodel med sit afsæt i barndommens vanskeligheder efterfulgt af en lineær gengivelse af rejsen gennem modgang, til erkendelsen af den seksuelle identitet og til sidst det at affinde sig med denne. I et narrativt perspektiv kan det at komme ud af skabet her beskrives som målet på en rejse, hvilket Howell ligeledes giver udtryk for i sin video: "[...] but I just wanted to explain the journey of how I got to this point and overcame the obstacles that tried to block this path. And now I've arrived" (31:41-31:50). I denne læsning af videoens narrativ vil Howells springen ud kunne læses som narrativets klimaks, hvorefter der efter den klassiske berettermodel må ske en nedtrappende udtoning (Filmcentralen). Det kan dog argumenteres at Howells springen ud snarere markerer et point of no return i et større og endnu ikke fuldendt narrativ, hvori det at komme ud af skabet ikke nødvendigvis er slutningen på historien, men snarere slutningen på ét kapitel og begyndelsen på en ny. Med andre ord er rejsen til selvaccept og bekendelse af seksualitet ved at springe ud af skabet umiddelbart fuldendt, men på den anden side venter en større udfordring i at opnå offentlig accept og ligestilling, hvori det at komme ud af skabet kan ses som et point of no

return i et større kulturelt narrativ. Dette ses eksempelvis i det at Howell i sit narrativ trækker på eksisterende diskursive ressourcer omkring homoseksualitet og skabet, hvorved dette narrativ kan siges også at skrive sig ind i større offentlige narrativer omkring samme temaer. Dermed kan der altså siges at være to overlappende typer af narrativer på spil i Howells video; det ovenfor beskrevne personlige narrativ og et offentligt narrativ om homoseksuel eksistens, queer aktivisme og kampen for rummelighed og accept, som kan siges at væves sammen gennem videoen, hvorfor overgangen mellem de to narrative niveauer må beskrives som diffus (Frello, 101). I den forstand kan Howell, gennem sin fortælling og sin springen ud dermed siges ikke kun at konstruere sig selv som enkeltstående subjekt, men også som en del af en større social sammenhæng. I dette gives Howells fortælling desuden betydning i relation til det omgivende offentlige narrativ, hvorved den kan siges at opnå en større social og politisk ballast og gennemslagskraft.

Denne sammenvævning kan ligeledes ses, i det at Howell benytter sine egne oplevelser til at rejse kritik af større samfundsmæssige strukturer. Dermed kan det personlige narrativ desuden siges at fungere som et udgangspunkt for en social kritik hvori videoens temaer undersøges på et makroniveau. Herigennem bliver videoens kritiske og politiske ærinde i stigende grad tydeliggjort undervejs i videoen, hvorved dennes indhold kan siges undervejs at skifte karakter, så der i stigende grad veksles mellem den personlige historie og en form for social commentary. Howells kritikker af sociale normer omkring homoseksualitet og at komme ud af skabet kan herigennem siges at tydeliggøre de samfundsstrukturer, diskurser og det offentlige narrativ, som Howells video kan siges at skrive sig ind i såvel som tage afstand fra. Disse tematikker bearbejdes altså både i relation til det personlige og i relation til det samfundsmæssige plan. Videoen kan dermed siges at tjene et yderligere formål en blot det personlige narrativ; at blive et redskab eller en ressource for at skabe diskursive forskydninger og, i forlængelse heraf, social forandring. Videoen kan dermed siges at

gennemgå en udvikling fra en personlig forhandling af identitet til en kritik af samfundsnormer og diskursive systemer, og dermed også en udvikling fra 'simpel' talehandling til en form for narrativ selviscenesættelse og til politisk motiveret samfundskritik. Dette kan siges at indebære at der ikke længere kun er tale om en personlig bekendelse af seksualitet til subjektets nærmeste omgangskreds, men i stigende grad et spørgsmål om en offentlig subversion og omstyrtelse af eksisterende regimer for meningsdannelse.

Gennem videoens samfundskritiske element kan Howells springen ud siges at befinde på det Ken Plummer betegner det politiske stadie. Plummer beskriver fire stadier i at komme ud af skabet: det personlige stadie hvor subjektet gennem en indre dialog opnår klarhed om sin egen identitet, det private stadie hvori de første afsløringer af seksualitet over for et begrænset antal af de nærmeste venner og familie finder sted, det offentlige stadie hvor mange andre nu er informeret om subjektets seksualitet, og hvori denne dermed kan siges at miste en del af kontrollen over denne viden, og til sidst det politiske stadie hvori fortællingen om at komme ud af skabet benyttes som et redskab for at opnå social forandring (Plummer, 58). Det er dog vigtigt at påpege at det at springe ud af skabet ikke nødvendigvis finder sted på alle fire stadier, og at disse desuden heller ikke nødvendigvis følger en bestemt kronologi fra det personlige til det politiske (58). Eksempelvis kan de to sidstnævnte stadier siges at finde sted simultant gennem offentliggørelsen af Howells video og dennes politiske ambition. Gennem videoen afsløres Howells seksuelle identitet til den brede offentlighed, hvormed hans springen ud indtager det offentlige stadie, men videoen bærer også præg af større politiske narrativer, hvormed denne også indtager det politiske stadie. De øvrige to af disse stadier kan imidlertid også observeres i og omkring Howells narrativ, da Howell beskriver nogle af hans oplevelser med processor for selverkendelse, hvilket markerer det personlige stadie, og betroelsen af hans seksuelle identitet til en partner og familien, hvilket markerer det

private stadie. Det kan dog argumenteres at det offentlige og det politiske stadie som har størst betydning for Howells video, og at det desuden er gennem disse stadier at Howells kritik muliggøres i den grad som det ses gennem videoen. Howell opnår i forbindelse med sin springen ud mulighed for en politisk påvirkning, som ikke på samme måde har været ham mulig forinden hans springen ud, uden at medføre risikoen for at blive afsløret i sin seksualitet. Det kan dermed argumenteres at indflydelse her kræver en opofrelse af skabets beskyttende slør, og dermed en blottelse af det personlige og sårbare. Howell må derved ligeledes først træde ud af skabet for at kunne kommentere, kritisere og influere diskurserne om og kravene til nonheteronormative identiteter, og altså for at gøre sig forståelig som kvalificeret taler på området. I den forstand kan Howell siges at opnå en form for ethos på området gennem hans oplevelser og erfaringer, som desuden kan siges at forstærkes i kombination med hans online rækkevidde og indflydelse (Frederiksen, 53-57). Howell kan dermed siges at benytte sin springen ud som springbræt til at rejse spørgsmålstejn og opmærksomhed til de eksisterende systemer for meningsdannelse omkring seksualitet og identitet. Howells personlige narrativ, og de ting som afsløres gennem det i forbindelse med hans springen ud, kan altså her siges at have en retorisk funktion. Narrativet er altid en situeret konstruktion, som gennem emplotment af karakterer, plotpoints og begivenheder producerer specifikke årsagssammenhænge og logikker, som tjener det formål at opnå en specifik reaktion hos modtageren, og som oftest tilsmiler afsenderen. Narrativet er her som retorisk redskab central i opbyggelsen af især patos og ethos, som det også kan observeres gennem Howells narrativ, og har altså stor indflydelse på hvordan videoen som helhed opleves af modtageren (Frederiksen, 49-58). Howells patos konstrueres i høj grad gennem narrativet, i det at howell herigennem stiller sig i en sårbar position, hvilket medvirker til at vække empati hos modtageren. Dette ses eksempelvis gennem hans beretning om social udstødelse og afsløringen af hans selvmordsforsøg, som tidligere beskrevet. Denne patos kan

ligeledes siges at bidrage til etableringen af et bånd af tillid og empati mellem modtageren og ham selv, og især til andre personer som har været, eller er i, samme eller lignende situationer som han selv har været. Gennem dette tillidsbånd kan sårbarheden desuden også ses medvirke til opbyggelsen af en troværdighed som kan overføres til videoens øvrige indhold, og som herved styrker Howells Ethos.

7.0 Diskussion.

Gennem nyere online medier, heriblandt YouTube og coming-out videoer på denne platform, kan der siges at være sket en udvikling af det at komme ud af skabet, og de skalaer dette gøres på. At komme ud af skabet har altid markeret en overgang fra privat til offentlig, men i denne form for online kommunikation, som YouTubevideoen udgør, kan denne handling siges at indtage et bredere offentlighedsbegreb og ligeledes siges at placere sig på et politisk niveau. Det kan dermed argumenteres at talehandlingen herigennem har rykket sig fra en relativt nær offentlighed, på det personlige stadie og til dels det offentlige stadie, til en langt bredere offentlighed, som findes online gennem det politiske stadie. Det kan dermed argumenteres at Coming out videoen optræder som en intensiveret version af den konventionelle springen ud, hvor muligheden for at benytte skabets slørende effekt potentielt kan begrænses, og i den forbindelse ligeledes må opofres til fordel for muligheden for at påvirke eksisterende samfundsstrukturer. Det samme kan siges at være tilfældet for Howells video. Som nævnt i forrige afsnit kan Howells video siges at overskride rammerne for det personlige narrativ, og i høj grad også bære præg af social kritik og bearbejdning af eksisterende strukturer for magt og betydningsdannelser. Det kan dermed argumenteres at Howells video kan beskrives som et udtryk for modmagt rettet mod eksisterende samfundsstrukturer, som søger at udfordre eksisterende diskurser for hvad der udgør legitime

seksuelle identiteter. Men hvilke potentialer ligger der i videoer som Howells og hvordan spiller dette ind i genren og platformens mulighedsrum?

I artiklen, *Narrating Social Structure: Stories of Resistance to Legal Authority*, argumenterer sociologerne Patricia Ewick og Susan Silbey at diskursiv modstand må iværksættes gennem en forståelse for hvordan sociale strukturer hænger sammen. "Since hegemonic power conceals itself within relations, if there is to be resistance, it must be initiated by an apprehension or appreciation of how social structure organizes those relations" (Ewick & Silbey, 1335). Disse forståelser gør subjektet i stand til at skabe modstand inden for disse strukturer. Det kan med dette udgangspunkt argumenteres at den queer aktivistiske interesse for og beskæftigelse med skabelsen af awareness, centrerer sig om at gøre det muligt for andre at yde modstand. Gennem awareness og forståelsen af magtstrukturer og sociale konstruktioner, bliver det muligt for andre at handle imod de selvsamme strukturer og konstruktioner og dermed også for at tage del i den aktivistiske indsats og styrke denne modmagt. De to sociologer påpeger dog at hegemonisk magt og modstand til denne begge trækker på den samme pulje af diskursive ressourcer, hvorved en skelnen mellem de to besværliggøres, hvorfor de, i deres artikel, ligeledes fremsætter fire betingelser for hvad der konstituerer modstand i hverdagshandlinger. Den første betingelse lyder: "Resistance entails a consciousness of being less powerful in a relationship of power" (1336). Ewick og Silbey understreger at modstand kan skelnes fra øvrige diskursive handlinger ved at subjektet i modstanden er selvbevidst og besidder specifikke forståelser af egen positionering som besiddende mindre magt i forhold til den gældende opposition inden for en given magtrelation. Den anden betingelse, Consciousness of opportunity, betegner den strategiske genkendelse af åbninger for modstand, hvorigennem subjektet kan "intervene and turn matters to one's advantage" (1336). Dette indebærer en forståelse af sociale strukturer på en sådan måde at denne viden kan benyttes som værktøj i den subversive praksis. Den tredje

betingelse vedholder at modstandshandlinger fremsætter påstande om retfærdighed. Ewick og Silbey påpeger, at disse påstande ofte er skjulte, på en sådan måde at de ikke er genkendelige, for dem de er rettet imod. Fjerde betingelse fastsætter at modstand ofte er institutionelt uafkodelige, i den forstand at de udgøres af handlinger, som ifølge den hegemoniske diskurs er umuliggjorte og dermed ikke har nogle regler eller procedurer for regulering tilknyttet (1337). På trods af at hverdags-modstandshandlinger i forlængelse af de to sidstnævnte punkter oftest fremkommer ubemærkede for hegemoniet, påpeger Ewick og Silbey at disse modstandshandlinger, når de gøres til et narrativ, gør opmærksom på sig selv og fastsætter sig som modstand (1345). Herved bliver disse handlinger, hvis reelle effekt ellers er minimal, betydningsfulde da de her kan siges at placere sig hinsides momentære og flygtige. Her spiller den narrative fremstilling altså en væsentlig rolle i synliggørelsen af modstand.

Ud fra Ewick og Silbeys betingelser kan det argumenteres, at Howells video kan karakteriseres som en modstandshandling, da alle fire betingelser kan siges at være opfyldte heri. Howell opfylder det første punkt ved at positionere sig selv som offer for en marginaliserende hegemonisk magt i form af den heteronormative matrice og de personer som reproducerer og fastholder denne. Det andet punkt kan ligeledes ses opfyldt i det, at Howell udviser en høj grad af social bevidsthed og et nuanceret indblik i de problemstillinger som eksisterer omkring homoseksualitet, hvilket han bruger til at rette kritikpunkter og skabe rum for forskydning. Ligeledes udpeger han selv nogle af disse problematikker som centrale for hans video: "This video is about internalized oppression and the problems of language" (43:35-43:37). Howell udviser altså en vis forståelse af de underliggende strukturer for de eksisterende diskurser og betydningsdannelser omkring lgbt+ eksistens, og kan gennem denne forståelse siges at forsøge at skabe forskydninger i disse. Derudover kan Howell også siges et fremsætte krav om retfærdighed gennem videoen hvorved tredje punkt ligeledes

opfyldes. Dette er eksempelvis krav om at homoseksuelle personer som endnu ikke er sprunget ud af skabet ikke bør presses ud af det, men i stedet have ret til at gøre det på egne præmisser. Et andet eksempel på fremsættelsen af krav kan ligeledes ses i følgende citat: "Queer people exist. Choosing not to accept them is not an option" (44:32-44:38). Fjerde betingelse kan siges at opfyldes i det at Howell forsøger at frigøre sin seksuelle identitet fra det sprogligt forståelige, og dermed ligeledes må siges at bryde med det, som ses som hegemonisk forståeligt. Howells video kan med dette siges at tjene et formål som modmagt til herskende heteronormative strukturer i det vestlige samfund; strukturer som den søger at subversere.

Ifølge lektor ved Cardiff Metropolitan University, Michael Lovelock, kan coming-out videoer dog have den modsatte effekt, at yderligere fastholde disse heteronormative strukturer. I artiklen, *'Is every YouTuber going to make a coming out video eventually?': YouTube celebrity video bloggers and lesbian and gay identity*, retter Michael Lovelock en kritik mod coming-out videoer på YouTube (Lovelock 2016). Lovelock tager udgangspunkt i coming-out videoer fra de to YouTube personligheder Connor Franta og Ingrid Nilsen. Lovelock argumenterer at coming-out videoer på platformen, som Frantas og Nilsens, producerer "idealised narratives of contemporary gay life", hvori disse afsendere tager form som disciplinære rollemodeller inden for en neoliberal heteronormativitet, da disse repræsenterer nonheteronormative identiteter som formår at forene disse seksuelle identiteter med neoliberale idealer om succes, arbejdsomhed og entreprenørskab gennem deres karrierer (98-99). Derudover stiller Lovelock sig desuden kritisk over for en konstruktion af homoseksuel eksistens, hvori mulighederne for gevinsten ved homoseksuel trivsel kan siges at begrænses. "Nilsen and Franta's constructions as exemplary labourers within the neoliberal market of YouTube fame delineates the homonormative rewards which can potentially be reaped from the cultivation of a sense of self in which emotional literacy and selfacceptance,

rather than social or political change, are configured as the solution to the psychic costs of heteronormativity” (98). Lovelock argumenterer her at Franta og Nilsen har opnået social legitimitet ved at integrere deres seksuelle identiteter med neoliberale kapitalistiske normer gennem deres succes på YouTubeplatformen, snarere end ved at udfordre de marginaliserende heteronormative samfundsstrukturer. På trods af denne kritik afskriver Lovelock dog ikke fuldstændigt værdien i den repræsentation og vejledning som videoerne kan tilbyde isolerede og marginaliserede nonheteroseksuelle personer, men anerkender at de budskaber, som findes i disse narrativer, kan fungere som mulighedsgivende scripts og i den forbindelse en vigtig livline for unge homoseksuelle (101). Lovelock argumenterer imidlertid at coming-out videoer på YouTube kan siges at have den uønskede effekt, at utilsigtet yderligere sedimentere de heteronormative strukturer, som disse personer ellers forsøger at positionerer sig imod. Alt i alt kritiserer Lovelock en konstruktion af homoseksualitet, hvori trivsel, autenticitet og succesfuld integration af seksualitet i vestlige samfund gennem neoliberale teknikker er betinget af evnen til at opnå stolthed og accept over sin egen til stadighed marginaliserede identitet:

“This model of subjectivity solidifies the taken-for-granted, socio-cultural dominance of heterosexuality, allotting those outside this sexual norm an apparently productive (defined through neoliberal modes of labour, self-sufficiency and emotional literacy) means of defining themselves in relation to it, in a way that works, ultimately, to reproduce the conditions of their own marginality” (100).

Lovelock argumenterer hermed at den subjektmodel som fremsættes for homoseksuelle gennem disse videoer, ikke formår at udfordre de marginaliserende samfundsstrukturer men i stedet indordner sig under dem, hvorved disse kan siges at reproducere.

Howell kan gennem sin video siges at gentage og mime nogle af de centrale troper for coming-out videogenren, som også ses i Franta og Nilsens videoer, og kan dermed også siges at skrive sig ind i noget af det som Lovelock kritiserer i sin artikel. Eksempelvis gentager

Howell de produktioner af autenticitet og at springe ud som en personlig emotionel bearbejdning, som Franta og Nilsen også producerer i deres videoer. Howell rationaliserer, som Franta og Nilsen, ligeledes udgivelsen af sin video gennem budskaber om håb, Et element af 'hvis jeg kan, kan du også'-budskab hvorved videoen kan siges at blive instruktiv i hvordan andre ligesom howell har gjort, kan overvinde frygten og skammen og succesfuldt integrere den seksuelle identitet med det offentlige liv. "Just know that living your truth, with pride, is the way to be happy. You are valid. It gets so much better" (44:53-45:03). Det kan her argumenteres at netop løftet om at det bliver bedre kan ses som et gentagende element for størsteparten af disse videoer, som dermed kan beskrives som en genkendelig struktur for genren. Howell kan hermed ligeledes siges også at reproducere nogle af de konstruktioner af homoseksualitet og at springe ud af skabet, som Lovelock argumenterer fastholder de heteronormative strukturers marginaliserende effekt. Selv om Howell kan siges at tale sig ind i en retorik om optimisme og håb, benytter han dog også en langt mere direkte og samfundskritisk tilgang til videoens genstandsfelt, hvori han understreger behovet for social og samfundsmæssig forandring samt et behov for afklaring og forståelse fra hans omgivelser: "But I had to tell my story so people would understand me and these things. Why coming out is still a big deal because queer people are often invisible and suffering until they have to do it. Some people grow up in supportive environments and it's a positive experience. But more likely, especially around the world outside of the big cities, it isn't. This is not a fight that is anywhere near over" (44:00-44:23). I dette citat henleder Howell desuden til en mere aktivistisk retorik med sætningen, "This is not a fight that is anywhere near over", hvori nonheteronormative identiteters eksistens karakteriseres af det som kan beskrives som en kamp for accept og mere inkluderende samfundsstrukturer. Howell kan ligeledes ses tale sig ind i en aktivistisk tradition med følgende citat: "We're here, we're queer, we're filled with existential fear" (38:52-38:54). Heri gentager og reproducere Howell et slogan, som har

været gennemgående for queer aktivisme gennem mange år, og sætter tilmed sig eget præg på det, med tilføjelsen "we're filled with existential fear". Howells video kan dermed siges at adskille sig fra den type af coming-out videoer som Lovelock undersøger. Det kan da også argumenteres at nogle af de punkter, Lovelock her fremhæver som problematiske for indsatsen for at omstyrte marginaliserende systemer, også fremhæves i Howells kritik af normerne omkring det at komme ud af skabet. Eksempelvis kan kritikken af autenticitet og placering af ansvar for trivsel på subjektet, snarere end på samfundet siges at gå igen mellem de to.

I artiklen, *Coming Out Videos on YouTube are Entering a New Era*, udgivet på Forbes hjemmeside, beskriver artiklens forfatter, Mason Sands, Howells video som eksempel på et skifte i coming-out videogenren på YouTube. Sands argumenterer at Howells video samt youtuber Eugene Lee Yangs video, *I'm Gay*, adskiller sig fra tidligere videoer af samme genre, da disse i højere grad end tidligere set beskæftiger sig med de stadige udfordringer som omkranser homoseksuel eksistens: "Their videos go beyond the traditional coming out video. They address the factors that made coming out difficult for them and most importantly highlight that these factors are still present for many within the LGBTQ community and don't go away after coming out" (Sands). Sands beskriver Howells og Yangs videoer som vigtige realistiske indblik i de emotionelle kompleksiteter og problematikker som omgiver det at komme ud af skabet, snarere end rosenrøde fortællinger. Howell kan altså siges i langt højere grad, end andre YouTube-personligheder har gjort, at skrive sig ind i en aktivistisk og samfundskritisk tradition. I artiklen argumenteres det ligeledes at genrens underliggende budskaber har udviklet sig, i takt med at den nonheteronormative eksistens og placering i samfundet har udviklet sig i vestlige samfund. I den forstand beskrives Howell og Yang videoer som resultatet af et nyt skifte, forårsaget af legaliseringen af homoseksuelle vielser samt et efterfølgende backlash over selvsamme legalisering. I den forbindelse beskriver han

desuden Yang og Howell som “the start of a new era of coming out videos, one that does not rest on its laurels but sees that more progress needs to be made and current progress can be taken away” (Sands). Ligeledes skriver han: “Coming out videos are no longer about the LGBTQ people just being visible or accepted. It's about recognizing the trauma of the past and taking the steps forward to make sure it doesn't return”. Sands argumenterer altså at Howells video indgår i et skifte i coming-out-video genren, hvori videoerne ikke længere kun fungere som en kærlig håndsækning med budskabet om håb og en forbilleder for andre til også at komme ud af skabet, men at disse i stigende grad også indeholder en mere kritisk (identitets)politisk agenda.

Et andet kritikpunkt i Lovelocks artikel om coming-out videoer er sammenføjning af neoliberale værdier med handlingen at komme ud af skabet, hvorigennem denne handling gøres til en måde hvorpå subjektet kan brande og promovere sig selv og sin identitet, og denne handling dermed kan konstrueres som et karriereredskab for disse content creators (Lovelock 2016). Dog kan howell også siges at bryde med nogle af disse forventninger til genren. Howell kan eksempelvis siges at have fravalgt en del af platformens kommercielle kvantificering af succes og popularitet, i det at han ikke at opfordre seeren til at 'subscribe' 'like' eller på anden vis interagere med videoen, som det ellers er kutymen for videoer på platformen, men derimod bede dem om at ”fuck off and leave me alone” (45:19-45:22). Ligeledes er der ikke lagt reklamer på videoen, hvorved det kan udledes at videoen ikke er 'monetized', og at Howell altså ikke indtjener profit på videoen. Ved at vælge ikke at tjene penge på sin video kan Howell siges til dels at have frigjort sig fra den censur, som platformen i høj grad håndhæver gennem såkaldt 'demonetization', altså fratagelsen af muligheden for at tjene penge på en given video, som ikke lever op til platformens rammer for acceptabelt indhold; Rammer som desuden er blevet stadigt snævrere gennem årene, og som har medført at videoer omhandlende 'sensitive social issues' og 'tragedy and conflict'

har været nægtet muligheden for monetization (Dunphy). Ligeledes har han ikke brugt den opmærksomhed som er opstået omkring hans video til at fremme sin karriere på YouTube, i det at han siden dens udgivelse har været inaktiv på sin kanal på platformen. Også længden på videoen er bemærkelsesværdig, som med over 45 minutter er markant længere end mange andre videoer af samme genre på platformen, som sjældent overskrider 20 minutters mærket.

8.0 Konklusion

I sin video, *Basically I'm Gay*, konstruerer den engelske youtuber, Daniel Howell, et personligt narrativ, med det at springe ud af skabet som centralt omdrejningspunkt, som desuden følger en genkendelig narrativ struktur for springen-ud-narrativer. Narrativet er konstrueret af udvalgte begivenheder fra Howells fortid, som gennem emplotment gives betydning i relation til hinanden. I denne narrative konstruktion forhandler Howell de subjektpositioner han er blevet placeret i af hans omgivelser, gennem en bearbejdning af hans fortid, hvorigennem han ligeledes vender sin positionering som forkert og socialt udstødt til en position som overlever og narrativets helt. Howell kan ligeledes siges at omskrive de negative konstruktioner af homoseksualitet, han er vokset op med, ved at reproducerer modstående diskursive ressourcer om pride og empowerment, som kendetegner en pro-lgbt+ overbevisning. Denne omskrivning kan her ses som et led i den proces hvorigennem subjektet træder ud af skabet, gør krav på en seksuel identitet og hvorigennem skabets betydning ligeledes omskrives. Gennem en sammenvævning med offentlige narrativer om homoseksuel eksistens, benytter Howell ligeledes sit personlige narrativ som springbræt til at rette en kritik mod større samfundsstrukturer omkring homoseksualitet og skabet. Denne kritik er dog ikke kun rette mod heteronormative strukturer, men også mod homonormative sammenkædninger af at være ude af skabet med autenticitet og dermed den gode homoseksuelle. Ligeledes vender han et kritisk blik mod behovet for sociale mærkater og kategorier for skabelsen af

valide identiteter, i det vestlige samfund. Howell sætter gennem videoen altså spørgsmålstejn ved gængse definitioner af køn og seksualitet og udfordrer de eksisterende normer for disse, som fastsættes i den heteronormative matrice. Howell udfordrer altså de eksisterende systemer for betydningsdannelse, som han selv må følge for at gøres sig forståelig, i et forsøg på at skabe performativ forskydninger og derved bryde med eksisterende normer for som omkranser det at komme ud af skabet. Gennem disse kritikker og forsøg på forskydninger går indtager Howells springen ud det politiske stadie, hvori denne begivenhed og narrativet omkring det benyttes som redskab for politisk forandring. Herigennem kan Howells video kategoriseres som et udtryk for modmagt.

9.0 Perspektivering

Det er gennem dette speciale påvist at undersøgelsen af online coming-out videoer kan give et indblik i dele af den samtidige homoseksuelles eksistens og nogle af de processer som omgiver homoseksualitet og skabet, når subjekter træder ud af det og gør krav på en seksuel identitet. Dette kan bidrage til forståelsen af de behov disse marginaliserede identiteter har, og dermed potentielt bidrage til at støtte disse identiteters kamp for at omstyrte heteronormative strukturer i de vestlige samfund. Disse videoer kan siges at være et forholdsvist udforsket domæne for kulturelle tekster i akademiske sammenhænge, som derfor med fordel kan undersøges nærmere, da de ligeledes kan siges at indebære en mærkbar kulturel indflydelse på især unge i den vestlige verden. Howells video udgør ligeledes en interessant kulturel tekst som kunne analyseres gennem et væld af andre metodiske linser, end den som er benyttet gennem dette speciale. Eksempelvis kunne en analyse forankret i affektteorien kaste et interessant lys på de enorme emotionelle ladninger, som omkranser seksualitet, skabet og identitet, og som kun ganske kort og overfladisk er blevet berørt i dette speciale. Ligeledes kunne man her dykke dybere ned i en undersøgelse af hvordan andethed

opererer i seksuelle identiteter, med inddragelse af Jacques Derridas arbejde. En tredje tilgang, som kunne være interessant at inddrages nærmere i analysen af dette speciales empiri, er biomagt, subjektivering og disciplinering af kønslighed og seksualitet, hvori mere af Michel Foucault teoretiske arbejde kunne inddrages i belysningen af hvordan subjektet reguleres gennem social sanktionering.

Litteraturliste:

- Bateman, Jessica. "How Youtube Videos Changed The Way Young People Come Out". *Vice.Com*, 2017, https://www.vice.com/en_us/article/8x4gkp/how-youtube-videos-changed-the-way-young-people-come-out. Tilgået 15. juli 2020.
- BBC. "Same-Sex Marriage Becomes Law In England And Wales". *BBC News*, 2013, <https://www.bbc.com/news/uk-politics-23338279>. Accessed 1 Aug 2020.
- Butler, Judith. *Kønsballade*. Forlaget THP, 2010
- Bom, Anne Klara. *diskursanalytisk metode*. Samfundslitteratur, 2017.
- Burgess, Jean, and Joshua Green. *YouTube : Online Video and Participatory Culture*. Vol. Second edition, Polity, 2018. *EBSCOhost*, search.ebscohost.com/login.aspx?direct=true&db=nlebk&AN=1881008&site=ehost-live.
- Dunphy, Rachel. "Can Youtube Survive The Adpocalypse?". *Intelligencer*, 2017, <https://nymag.com/intelligencer/2017/12/can-youtube-survive-the-adpocalypse.html>. Tilgået 1. August 2020.
- Ewick, Patricia, and Susan Silbey. "Narrating Social Structure: Stories of Resistance to Legal Authority." *American Journal of Sociology*, vol. 108, no. 6, 2003, pp. 1328–1372. *JSTOR*, www.jstor.org/stable/10.1086/378035. Accessed 22 May 2020.
- Filmcentralen. "Berettermodellen | Filmcentralen – Filminstituttets Streamingsite". *Filmcentralen – Filminstituttets Streamingsite*, <https://filmcentralen.dk/grundskolen/filmsprog/berettermodellen>. Tilgået 2. August 2020.
- Foucault, Michel. *Viljen til viden. Seksualitetens historie 1*. Oversat af Søren Gosvig Olesen. 2. oplag. Det lille forlag, Frederiksberg, 1998

Frederiksen, Søren Marquardt. *Talen er vejen til indflydelse*, Samfundslitteratur, 2009

Howell, Daniel. "Basically I'm Gay". *Youtube*, Uploaded af Daniel Howell, 13. juni 2019,

https://www.youtube.com/watch?v=lrwMja_VoM0&t=578s

Illinois University Library. "Libguides: Queer Theory:

Background". *Guides.Library.Illinois.Edu*,

<https://guides.library.illinois.edu/queertheory/background>. Tilgået 2. August 2020.

Jalving, Camilla. "Kultur og Performativitet" i *Kulturteori og kultursociologi*. Red. af Bjørn

Schiermer Andersen. Hans Reitzel Forlag. 2016

Kimmel, Michael S.. *Gender of Desire : Essays on Male Sexuality*, State University of New

York Press, 2005. ProQuest Ebook Central,

<https://ebookcentral.proquest.com/lib/sdub/detail.action?docID=3407756>.

Kirkeministeriet. "Bredt Flertal I Folketinget: Ja Til Homoseksuelle Ægteskaber". *Km.Dk*,

2012, [https://www.km.dk/aktuelt/singlevisning/news/bredt-flertal-i-folketinget-ja-til-](https://www.km.dk/aktuelt/singlevisning/news/bredt-flertal-i-folketinget-ja-til-homoseksuelle-)

[homoseksuelle-](https://www.km.dk/aktuelt/singlevisning/news/bredt-flertal-i-folketinget-ja-til-homoseksuelle-)

[aegteskaber/?no_cache=1&tx_news_pi1%5Bcontroller%5D=News&tx_news_pi1%5](https://www.km.dk/aktuelt/singlevisning/news/bredt-flertal-i-folketinget-ja-til-homoseksuelle-)

[Baction%5D=detail&cHash=e95e0612469e0f4d302132ef256cb60e](https://www.km.dk/aktuelt/singlevisning/news/bredt-flertal-i-folketinget-ja-til-homoseksuelle-). Tilgået 1. August

2020.

Liptak, Adam. "Supreme Court Ruling Makes Same-Sex Marriage A Right

Nationwide". *Nytimes.Com*, 2015, [https://www.nytimes.com/2015/06/27/us/supreme-](https://www.nytimes.com/2015/06/27/us/supreme-court-same-sex-marriage.html)

[court-same-sex-marriage.html](https://www.nytimes.com/2015/06/27/us/supreme-court-same-sex-marriage.html). Tilgået 1. August 2020.

Lovelock, Michael. "'My Coming out Story': Lesbian, Gay and Bisexual Youth Identities on

YouTube." *International Journal of Cultural Studies*, vol. 22, no. 1, Jan. 2019, pp. 70–

- Lovelock, Michael. "Is Every YouTuber Going to make a Coming Out Video Eventually?": YouTube Celebrity Video Bloggers and Lesbian and Gay Identity." *Celebrity Studies*, vol. 8, no. 1, 2016 pp. 87-103.
- Morison, Tracy, and Catriona Macleod. "A Performative-Performance Analytical Approach: Infusing Butlerian Theory into the Narrative-Discursive Method." *Qualitative Inquiry*, vol. 19, no. 8, 2013, pp. 566-577.
- Moussa, Mario, and Ron Scapp. "The Practical Theorizing of Michel Foucault: Politics and Counter-Discourse." *Cultural Critique*, no. 33, 1996, pp. 87–112. *JSTOR*, www.jstor.org/stable/1354388. Tilgået 18. Maj 2020.
- Petersen, Michael Nebeling. "Somewhere Over The Rainbow. Biopolitiske Rekonfigurationer Af Den Homoseksuelle Figur". Københavns Universitet, 2012.
- Plummer, Ken, *Telling sexual stories. Power, change and social worlds*. Routledge, London, 1995.
- Rasmussen, Mary Lou. "The Problem of Coming Out." *Theory Into Practice*, vol. 43, no. 2, 2004, pp. 144–150. *JSTOR*, www.jstor.org/stable/3701550. Tilgået 25. April 2020.
- Sands, Mason. "Coming Out Videos On Youtube Are Entering A New Era". *Forbes*, 2019, <https://www.forbes.com/sites/masonsands/2019/06/18/coming-out-videos-are-entering-a-new-age-on-youtube/#6709e63f2645>. Tilgået 28. juli 2020.
- Sedgwick, Eve K., and American Council of Learned Societies. *Epistemology of the Closet*. University of California Press, Berkeley, Calif, 2008.
- Sedgwick, Eve K. "Homosocialt Begær" *Feministiske tænkere: en tekstsamling*. Dorte Marie Søndergaard. Hans Rietzels Forlag, 2007
- Seidman, Steven, et al. "Beyond the Closet? The Changing Social Meaning of Homosexuality in the United States." *Sexualities*, vol. 2, no. 1, Feb. 1999, pp. 9–34, doi:10.1177/136346099002001002.

Trammell, Kendall. "Youtuber Dan Howell Ends Year-Long Silence With A New Video:

'Basically I'm Gay'". *CNN*, 2019,

[https://edition.cnn.com/2019/06/13/entertainment/dan-howell-youtuber-gay-](https://edition.cnn.com/2019/06/13/entertainment/dan-howell-youtuber-gay-trnd/index.html)

[trnd/index.html](https://edition.cnn.com/2019/06/13/entertainment/dan-howell-youtuber-gay-trnd/index.html). Tilgået 30. juni 2020.

YouTube About. "Press - Youtube". *Youtube.Com*, <https://www.youtube.com/about/press/>.

Tilgået 24. juli 2020.